
3 1761 06630385 0

Embedsiver eller Hr. og Fru Møller.

Et Lystspil i 3 Acter.

Efter Bayards: „Un chateau de cartes,"

af

F. L. Hoedt.

Opført første Gang den 26de Juni 1849.

Kjøbenhavn 1849.

Faaes hos Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Louis Klein.

Nærværende Skuespil er, som man allerede vil have seet af Titelen, en fri Bearb[e]delse af Bayards „Un chateau de cartes“.

Hvis jeg fra de offenliggjorte Bedømmelser tør gjøre en Slutning til Publ[i]cums Dom, saa har man paaskjønnet min Deel i dette Arbeide saameget, som j[eg] kun kunde ønske. En æret Anmelder har bemærket, at Stykket, uagtet dets B[e]handling minder om franske Forbilleder, ikke desto mindre er fuldkommen dansk; [a]samtlige Recensenter have yttret deres Tilfredshed med Dialogen og den loca[le] Satire. Derimod har man været noget utilfreds med Intriguen. Da denn[e] væsenlig tilhører Bayard, haaber jeg, at man ikke vil tage mig det ilde op, naa[r] jeg yttrer en modsat Mening. Intriguen er i mine Tanker baade naturlig o[g] morsom, eller i det mindste morsom og naturlig nok for et Skuespil, hvori Intri[]guen ikke skal være Hovedsagen.

Naar Fædrelandets Rec. underretter mig om, at Embedsiver betyder Iver i a[t] bestyre sit Embede, da tør jeg vel uden Ubeskedenhed forsikkre, at jeg, saalidt som nogen Anden, er uvidende om, hvad Embedsiver egenlig betyder. Naar den samm[e] Rec. fremdeles mener, at Forf. anseer Hr. og Fru Møller for at være to elskvær[]dige Personer, da maa jeg for min Deel benægte denne Paastand. Det har ibet[] mindste været min Bestræbelse, at vise saavel Hr. Møller, som hans Frue, i dere[s] gjensidige Uret og Latterlighed. Som en Følge heraf, er Stykkets Moral ikk[e] heller, som Rec. antager: „Du skal drive og gjøre Dig Livet behageligt,“ men tvertimod: „Du skal ikke drive, men Du maa dog hellere det, end stræbe efter a[t] blive Minister, naar Du ikke engang duer til at være Byfoged.“

Den 29de Juni 1849.

F. L. H.

Embedsiver,

eller

Hr. og Fru Møller.

Et Lystspil.

Kjøbenhavn.

1849.

Embedsiver,

eller

Hr. og Fru Møller.

Personer.

Møller.

Emilie, hans Kone.

Birch, Cancelliraad.

Laura, hans Datter.

Fru Krogh.

Otto Rosen, Fuldmægtig.

Anders, Tjener hos Birch.

En Tjener hos Møller.

Handlingen foregaaer i Kjøbenhavn, i Slutningen af 1848.

Første Act.

En Sal hos Møller. I Baggrunden Hovedindgang; Sidedøre.

Første Scene.

Møller (alene; sidder i en Gyngestol og røger en Cigar).

Hvad en god Cigar dog er for en behagelig Ting, at sige naar det er en god Cigar. — Jeg gad i det Hele taget vidst, om man kan tænke sig noget Behageligere i disse politiske Tider, end at sidde i en magelig Gyngestol, røge en god Cigar og blæse hele Verden Noget. Jeg for min Person kan ikke. Det er vist ikke smukt, „men er det ikke smukt, saa er det ganske sandt,“ og Sandheden maa man dog have Lov til at udtale, idetmindste naar Ingen hører det.

Anden Scene.

Møller. Birch og **Laura** (komme sagte ind fra Hovedindgangen).

Birch holder Møller for Øinene.

Møller. Hvem der?

Birch. Ja gjæt.

Møller. Jeg kan ikke, jeg giver mig for tabt.

Birch (tager Hænderne bort). Goddag, Møller.

Møller. Birch — og Laura! Velkommen til Kjøbenhavn.

Birch. Jeg forstyrrede dig dog ikke.

Møller. Aldeles ikke, idetmindste ikke paa nogen ubehagelig Maade. Jeg sad og drømte, at Fru Fortuna skjænkede mig en kjær og uventet Gave; og nu er min Drøm jo gaaet i Opfyldelse, ja, jeg har jo ovenikjøbet faaet to for een. — Men du, min kjære Birch! Hvad maa man takke for at see dig i Kjøbenhavn?

Birch (noget forlegen). Laura kjedede sig saa meget.

Laura. Jeg? Jeg kjeder mig aldrig, naar jeg er hos dig, det veed du nok.

Birch. Hvorledes har du det ellers i disse sørgelige Tider? Hvordan staaer det med Humeuret?

Møller. Tak, jeg kan ikke klage.

Birch. Og din Kone? Ogsaa vel?

Møller. Det haaber jeg. Jeg skal kalde paa hende, saa kan du selv dømme.

Laura. Aa nei, maa jeg ikke? Jeg vilde saa gjerne overraske hende lidt.

Møller. Med Fornøielse.

Laura. Jeg kjedede mig ikke, søde Fader. (Til Møller.) Men jeg har ikke Noget imod at være kommen til Kjøbenhavn.

(Gaaer.)

Tredie Scene.

Møller. Birch.

Møller. En sød Pige! — Men du, Birch! Jeg kan neppe komme til mig selv igjen, af Forundring over at see dig i

Kjøbenhavn. Da Martsministeriet var saa taabeligt at give dig din Afsked, kunde jo intet Menneske holde dig her i Byen. Du reiser til Jylland og forbander dig paa, ikke mere at vende tilbage til en Stad, som endnu aldrig har forstaaet at vurdere sine store Mænd; og saa gaaer der ikke et halvt Aar — Har den jydske Luft allerede adspredt dine Bekymringer? Eller —

Birch (meget alvorlig). Min kjære Møller! I et Øieblik, som det nærværende, maa man glemme sig selv og kun tænke paa Fædrelandet.

Møller. Og i den Anledning vil du paany søge om et Embede?

Birch. Ja. Man har ønsket det.

Møller. Hvem?

Birch. Mine Venner. De har allesammen skrevet mig til, at nu var Tiden kommen, da enhver dansk Mand burde —

Møller. Burde søge et Embede. Ja, det sige vi, dine Venner; men hvad siger Ministeren?

Birch. Hvad bryder jeg mig om Ministrene? Mit Fædreland — gamle Danmark!

Møller. Naturligviis.

Birch. Mit Hjerte blødte, hvergang jeg saae et vigtigt Embede — og ethvert Embede er igrunden vigtigt — blive overdraget en af disse unge, indbildske Herrer, uden Indsigt og, hvad der er endnu væsenligere, uden Erfaring; imedens jeg, der har Hoved, Kundskaber, Routine, Redelighed —

Møller. Beskedenhed.

Birch. Hvad behager?

Møller. Beskedenhed.

Birch. Synes du, jeg er ubeskeden?

Møller. Hvor kan det falde dig ind? Jeg siger jo lige det Modsatte.

Birch. En ubeskeden Mand vilde i mit Sted neppe undertrykke sin retfærdige Stolthed.

Møller. Det gjorde jeg ikke heller, naar jeg var i dit Sted.

Birch. Jo, min Ven, jeg gjør det; thi, som sagt, jeg anseer det for enhver Danskers Pligt i dette Øieblik at tilbyde Fædrelandet sin Tjeneste; og dette er, om jeg saa maa sige, den objective Grund til, at jeg paany underkaster mig den Ubehagelighed, at træde op som Sollicitant. Om Ministeren vil benytte mine Kræfter, det bliver naturligviis hans Sag; men jeg har saa gjort mit og har min Samvittighed fri.

Møller. Det er meget smukt.

Birch. Jeg vil forøvrig ikke nægte, at jeg endnu har en anden Grund, en mere subjectiv. Jeg kan ikke godt taale denne Uvirksomhed; denne fuldkomne Mangel paa Beskjæftigelse destruerer mit Humeur. Naar man som du, min kjære Møller, bestandig har været vant til et mageligt, nydelsesrigt Liv, naar man som du, reent ud sagt, er en Smule doven, du tager mig det ikke ilde op —

Møller. Bevares — imellem Venner.

Birch. Saa vil man neppe kunne forstaae denne Trang til at virke — styre — regjere, om end aldrig saa lidt, denne brændende Tørst efter at udvide sin Virksomhed — og sit Regimente videre og videre; man vil neppe kunne forstaae —

Møller. Nei, oprigtig talt, jeg forstaaer det ikke.

Birch. Naturligviis. Men Saameget kan du dog vist forstaae, at denne Trang, som fyldte mit hele Sind paa en Tid,

da kun den Adeligfødte kunde blive til Noget, at denne Trang, siger jeg, ikke er bleven mindre nu, da Democratiet har vundet sin skjønne Seir, nu da den dygtige Borger kan opnaae Alt. — Som Embedsmand bliver man let Deputeret —

Møller. Maaskee Minister.

Birch. Ja, umuligt var det jo ikke. Naar man først er slaaet ind paa den Vei —

Møller. Det er meget sandt, saa kan man aldrig vide, hvor man ender.

Birch. Saameget tør jeg vel uden Ubeskedenhed paastaae, at saa god, som de, vi hidtil har havt —

Møller. Gud bevares. — Det er mærkeligt, hvilken Sympathi, der lader til at være imellem dig og min Kone.

Birch. Din Kone?

Møller. Ja, hun er ogsaa syg.

Birch. Syg?

Møller. Ja, hun lider, ligesom du, af Embedsiver, det vil sige, af Iver for at faae et Embede. Hendes Fader var, som du veed, Conditor. Hun kan ikke godt lide det, men jeg kan ikke hjælpe hende, han var Conditor, en meget fiin Conditor, men Conditor var han sgu. Men hvad der er Hovedsagen, han var en prægtig Mand, en genial Mand, og en meget riig Mand, en af hans berømteste Opfindelser, hans saakaldte „sidste Tanke", har alene indbragt over 20,000 Rbd. Kort og godt, han efterlod sin Datter en betydelig Formue, som, i Forbindelse med min egen, sætter os istand til at føre et fuldkommen uafhængigt Liv, og uden at give Afkald paa nogensomhelst af alle de Nydelser og Beqvemmeligheder, Hovedstaden tilbyder.

Birch. Ja, min kjære Møller, du lever rigtignok, som Blommen i et Æg.

Møller. Det finder jeg ogsaa. Men der skal jo Ingenting være fuldkomment her i Verden: Emilie finder det ikke; hun vil absolument, at jeg skal have et Embede. Da vi blev gift, havde jeg nylig taget en Part i Jørgensens Dampraffinaderi. Men da Emilie ikke godt kunde lide dette Sukkervæsen, og da jeg, som du meget rigtig bemærkede, virkelig er en Smule doven af Natur —

Birch. Jeg skulde da ikke haabe, at du har taget mig min Ligefremhed ilde op —

Møller. Jo jeg har. See saa vil du vist kunne sige dig selv, at det ikke kostede mig synderlig Overvindelse, at opgive denne Entreprise, for aldeles at kunne hellige mig til min Kjærlighed og mit Avancement i General-Toldkammeret, eller rettere sagt Generalitetet —

Birch. Generalitetet siger du?

Møller. Strax efter at jeg var bleven Candidatus juris haud illaudabilis, fik jeg jo en Ansættelse i det høikongelige danske Generalitet, med de allervideste Udsigter til at avancere.

Birch. Men det har du jo ogsaa opgivet.

Møller. Jeg kan ikke nægte det. Udsigten var charmant, det tilstaaer jeg, men da jeg i en fire à fem Aars Tid havde nydt denne Udsigt, uden at hverken min Plads eller Udsigten forandrede sig i mindste Maade, saa vil du vist finde det rimeligt, at jeg tilsidst blev kjed af denne Udsigt, man kan jo blive kjed af det Bedste, og at det gik med Generalitetet, som med Sukkerraffinaderiet, jeg tog min Afsked.

Birch. Bevilget.

Møller. Det er imidlertid denne Ansættelse, som løber om i Hovedet paa Emilie. I det Institut, hvor hun har gaaet, har hun faaet en Disposition til Rangsyge —

Birch. Skolejomfruen var formodenlig en Miss?

Møller. Meget rigtig. — Og — det er sørgeligt, men det er sandt — dette Onde har i den sidste Tid taget en høist betænkelig Vending. I de første Aar af vort Ægteskab sporede jeg det næsten ikke; et lille, let Anfald, engang imellem. Men lige siden vi fik de nye Ministre, eller rettere sagt, de gamle, thi nu har vi jo faaet nye igjen —

Birch. Jeg forstaaer dig nok, Casinoherrerne.

Møller. Naa naa naa, godt Ord igjen — der var jo Ingen, som dengang kunde vide, at man turde gjøre Regning paa dig. Ligefra det Øieblik af, siger jeg, faaer hun aldrig fat paa sin Berling og læser om en ny Ansættelse, eller Udnævnelse, uden at hun sukker: „Ja, alle de Andre, de blive til Noget, men du bliver ikke til Noget." I Førstningen sagde jeg hende imod, men saa disputerede vi i Almindelighed saalænge, at hun gav sig til at græde, naturligviis ikke over hvad jeg sagde, for det kunde jo gjerne være rigtigt, men over den ukjærlige Tone. Og da man nu ikke godt kan disputere om en Tone, og jeg heller ikke godt kan taale at see hende græde, fordi jeg, imellem os sagt, holder forskrækkelig meget af hende, tiltrods for hendes Sygdom, saa maatte jeg i Almindelighed bede om Forladelse, og dette gjentog sig efterhaanden saa tidt, at jeg tilsidst reent opgav at sige hende imod.

Birch. Men hvordan staae da Sagerne for Øieblikket?

Møller. Det skal jeg sige dig. Da Emilie mærkede, at jeg ikke længere satte mig til Modværge, saa har hun nu i de sidste Maaneders Tid gjort Alt, hvad der staaer i hendes Magt, for at anbefale mig til det første, det bedste, juridiske Embede; og jeg vil ikke nægte, jeg er af og til temmelig bange for, at hendes Plan gaaer igjennem. Ja, dersom ingen Andre fik Embeder her i Landet, end de, som fortjente det, saa kunde jeg sgu aldrig risquere Noget; men det er Ulykken, Birch, man bliver ikke altid behandlet efter Fortjeneste.

Birch. Nei, det er vist.

Møller. Ja, min Ven, saaledes staae Sagerne. Hun vil absolut være Embedsfrue, og jeg vil ikke være Embedsmand, men da hun er den stærkeste — det er sandt, jeg har jo reent glemt at sige dig, at hun ogsaa vilde have mig til Rigsdagsmand.

Birch. Ja nu, du siger det, husker jeg jo, at du stillede dig.

Møller. Det Hele gik ganske, som sædvanlig. Jeg sagde nei, som sædvanlig, hun græd, som sædvanlig, over Tonen, og Enden, blev som sædvanlig, at jeg gav efter og stillede mig. Til al Guds Lykke maatte jeg stille mig i et Landdistrict, eftersom Kjøbenhavn allerede var optaget. Ved det foreløbige Møde holdt jeg en Tale, som rørte Vælgerne ganske overordenlig, Emilie anvendte alle mulige Intriguer, og da min Rival derhos skilte sig temmelig slet ved sine Sager, svævede jeg virkelig i den største Frygt for at blive valgt, især da jeg ved Prøvevalget fik over Halvdelen af Stemmerne.

Birch. Hvorledes slap du da?

Møller. Modcandidaten var Gud skee Lov klogere, end han saae ud til. De fleste af Vælgerne havde langt til Valgstedet, og da Veiret i de Dage var meget ustadigt, havde man ondt ved at komme frem paa Veien. See det havde Emilie overseet, men han ikke; og da Valgdagen kom, gav han alle dem, som ønskede det, fri Befordring, hvoraf Følgen blev, at alle de, som tidligere havde stemt paa mig, enten blev borte eller stemte paa ham; ja om det saa var den Ene af dem, som havde stillet og anbefalet mig, saa stemte han, Gud hjælpe mig, paa min Rival, fordi han var kjørt derhen med Vedkommendes Forvalter. (Leende.) Jeg fik accurat to Stemmer.

Birch (ligeledes). Ja, du har dog altid Lykken med dig.

Møller. Jeg veed ikke, hvad du siger om Vælgerne.

Birch. Pst! Der kommer din Kone.

Fjerde Scene.

De Forrige. Emilie. (Tilsidst) **Tjeneren.**

Birch. Ærbødige Tjener, min naadige Frue.

Emilie. Velkommen til Kjøbenhavn. — En ny Ansættelse, kan jeg tænke?

Birch. Endnu ikke.

Emilie. Men dog et Løvte?

Birch. Heller ikke.

Emilie. Ja, saa gjætter jeg det. Der er bestemt et Embede, som De vil søge?

Birch. Jeg forsikkrer Dem, jeg veed ikke, at der er noget ledigt. Skulde det blive Tilfældet, saa haaber jeg, Fruen er saa god, at lade mig det vide.

Møller. Det kan du stole paa.

Emilie (række Møller Haanden). Godmorgen, Møller.

Møller (kysser hende paa Haanden). Godmorgen, min søde Pige.

Emilie (til Birch). Det er saamæn den første Gang, jeg har den Ære at see min Gemal idag. (Til Møller.) Der er den sidste Berling.

Møller. Er der Noget i den?

Emilie. Nei.

Møller. Jeg mener, ingen ledige Embeder?

Emilie. Jeg forstaaer dig nok; nei slet ingen. (Til Birch.) Og Laura, hvor hun er voxet til sin Fordeel; det er virkelig blevet en smuk Pige. Man maa vel snart tænke paa et godt Parti. Det skulde da vel ikke være af den Grund, at De er taget herover?

Birch. Hvor kan det falde Fruen ind? Laura er jo endnu saa godt som et Barn. Det vil desuden falde vanskeligt, at finde en Svigersøn efter mit Hoved.

Møller. Det troer jeg med. Men naar man endda kunde finde en, som var efter Lauras, saa —

Birch. Jeg tilstaaer frit, jeg er noget ærgjerrig. Jeg forlanger af min Svigersøn, at han maa være Noget.

Emilie. Fuldkommen rigtig.

Birch. Han maa være vel seet i de bedste Cirkler, (Emilie nikker.) og ved sin — og min — Indflydelse kunne holde Ministeriet i Schak.

Emilie. See saadan skal man tale. Det kalder jeg at forstaae sin Tid. Hvad siger du, Møller?

Møller. Du veed jo nok, Emilie, at det er Noget, som ligger over min Horizont. Men dersom jeg turde tillade mig en eneste Bemærkning med Hensyn til, hvad du yttrede om at forstaae sin Tid, saa vilde jeg sige, at det forekommer mig, at vor Tid egenlig ikke er saameget aristocratisk, som snarere det Modsatte.

Birch. Det er ganske vist, men det er udentvivl ogsaa din Kones Mening. Ikke sandt, min lille Frue, De vilde ikke ansee det som noget Fortrin, at være en Datter af en Baron?

Emilie. Nei, det vilde jeg ikke; men det kan da heller aldrig ansees som et Fortrin, at være en Datter af en —

Møller. Af en?

Birch. Af en Borger? Nei paa ingen Maade. En democratisk Fødsel er ligesaa lidt noget Fortrin, som en aristocratisk. Fødselen er ligegyldig, det er Tingen. Men derfor er det ikke ligegyldigt, hvad man er, eller rettere hvad man selv har gjort sig til. Jeg er en Democrat i Ordets videste Betydning, det tør jeg sige, trods Nogen; jeg siger med Stolthed: Jeg er kun en Borger!

Møller. Hør ham!

Birch. Og Ingen skal høiere og lydeligere, end jeg, vedkjende sig den Overbeviisning, at vi Alle ere lige.

Møller. Bravo!

Birch. Men derfor er der dog Forskjel.

Emilie. Bravo!

Birch. Man kan være lige agtværdig i enhver Stilling, men derfor er enhver Stilling ikke lige hæderlig. Lad os være ærlige: Democratiet har ogsaa sit Aristocrati.

Emilie. Det er sandt!

Birch. Hvem tvivler paa, at en Arbeider, en ouvrier, eller en Bonde, kan være et ligesaa agtværdigt Menneske, som til Exempel en Minister? Men at Bonden skulde indtage en ligesaa hæderlig — jeg siger ikke agtværdig, men hæderlig — Plads i det democratiske Samfund, som Ministeren, det kan kun paastaaes af den exalterede Demagog, men ikke af den tænkende, besindige Democrat.

Emilie. Bravo! Meget godt! — Naa Møller, hvad siger du nu?

Møller. Jeg siger Ingenting. Jeg staaer og tænker paa Bonden, som vilde flytte fra sin Nisse. Vi stakkels Bønder har nu saalænge været plagede af den aristocratiske Nisse, at vi tilsidst beslutte at flytte. Og da vi saa komme midt paa Veien med alt vores Flyttegods, saa stikker Nissen Hovedet op af Læsset og siger nok saa forbindtlig: „Jeg troer, vi flytte.“ — Den Nisse, den Nisse!

Birch. Altid ironisk.

Emilie. Ja, er det ikke besynderligt? Det er ikke muligt, at faae Møller til at gaae ind paa Noget i den Retning. Han har slet ingen Sands for Livets Alvor. Naar De vil betænke, hvilken Fremtid, der kunde ligge for ham, og hvilke Adkomster han har. Juridisk Candidat med næstbedste Characteer, fire Aar i Generalitetet —

Birch. Ja, jeg veed det.

Emilie. Alle Folk komme ham imøde. Det var jo paa et hængende Haar, at han var bleven Rigsdagsmand.

Birch. Saa?

Emilie. Ja, veed De ikke det? Han havde saamæn over Halvdelen af Stemmerne ved Prøvevalget.

Birch. Men ved det endelige Valg da?

Emilie. Ja, der manglede han rigtignok nogle Stemmer — Modcandidaten var nemlig lav nok til at intriguere; men han havde dog en Minoritet.

Møller (rækker to Fingre iveiret). Det forstaaer sig.

Emilie. Og naar han endda vil være skikkelig og ikke sætte sig imod, hvad jeg gjør til hans Bedste —

Møller (afsides). Vor Herre bevare mig.

Emilie. Saa haaber jeg endnu —

Birch. Dersom jeg turde stole paa, at Fruen ogsaa vilde tage sig lidt af mig.

Emilie. Med Fornøielse. — De har ikke Noget i Sigte?

Birch. Nei, desværre. Men jeg vil gaae ud og besøge mine Venner. Naar man i saa lang en Tid har været skilt fra sine Kjære, saa trænger man til at see, om —

Møller. Om Pladsen ikke er besat.

Emilie (hurtig). Hvilken Plads?

Møller. Pladsen i deres Hjerter.

Birch. Gaaer du ikke med?

Møller. Jeg har ingen Tid. Jeg skal være et Sted bestemt Kl. 12.

Tjeneren (kommer). Jeg skulde levere dette Kort og spørge, om Fruen er tilstede.

Emilie. Louise Krogh. — Siig, Fruen er velkommen.

(Tjeneren gaaer.)

Møller. Krogh? Hvad er det for en Krogh?

Emilie. Kammerjunkeren i Kallundborg.

Birch. Byfogden?

Emilie. Ja, hans Kone er en Skoleveninde af mig.

Møller. En Elev af samme Skole.

Femte Scene.

De Forrige. Fru Krogh.

Fru Krogh. Goddag, Emilie.

Emilie. Velkommen, søde Louise. (Til Herrerne.) Kammerjunkerinde Krogh. (Til Fru Krogh.) Cancelliraad Birch fra Jylland — min Mand.

Fru Krogh. Jeg generer da ikke.

Birch. Mig idetmindste ikke. Jeg staaer netop i Begreb med at anbefale mig.

Møller. Det gaaer mig ligesaa.

Birch (til Emilie). Er De ikke saa god at sige Laura, at jeg kommer igjen om en lille Times Tid; om hun saa vil være færdig.

Emilie. Det skal jeg.

Møller (til Fru Krogh). Det gjør mig meget ondt, at jeg maa forlade Fruen den første Gang, jeg har den Ære, at see Dem i mit Huus; men nødvendige Forretninger —. Jeg haaber imidlertid, at det ikke bliver den sidste. Har man den Fornøielse, at see Kammerjunkeren?

Fru Krogh. Krogh kommer først om otte Dage; men saa skal jeg tage mig den Frihed, at presentere ham.

(Møller og Birch bukke og gaae; Birch ud af Døren i Baggrunden, Møller tilhøire.)

Sjette Scene.

Emilie. Fru Krogh.

Emilie. Hvor det glæder mig at see dig, ligesaa smuk og elskværdig, som altid. Hvorlænge har vi den Fornøielse, at beholde dig i Kjøbenhavn?

Fru Krogh. Bestandig, haaber jeg.

Emilie. Hvad for Noget? — Kammerjunkeren har da ikke faaet Afsked?

Fru Krogh. Nei, tvertimod. Vi er blevet befordret til Kjøbenhavn; og — men du skal ikke tale om det endnu — om fjorten Dage bliver vi Ridder, det vil sige, vi er allerede blevet det, men Udnævnelsen kommer først om fjorten Dage.

Emilie. Men det er jo mageløst. Kom og sæt dig ned, min søde Pige. Du er da alvorlig glad, kan jeg tænke.

Fru Krogh. Aa ja, saamæn.

Emilie. Siig mig engang, kjære Louise, veed du ikke, om din Mands Embede allerede er givet bort?

Fru Krogh. Det kan jeg umulig troe. Krogh har neppe faaet sin Afsked endnu.

Emilie. Gud være lovet. O, det er Himmelen selv, som sender dig, du Engel. Møller har i lang Tid, skal jeg sige dig, havt Løvte paa et Embede —

Fru Krogh. Og nu tænker du paa vores? Tag dig ivare, Emilie; Kallundborg er ikke morsom.

Emilie. Det er mig det Samme, naar jeg kun opnaaer mit Ønske. Jeg kan ikke længere udholde det, som jeg har det. Overalt, hvor vi komme, trække de paa Smilebaandet af vor obscure Stilling. Om det saa er vore gamle Skolekammerater, saa oversee de mig, fordi min Mand ikke er Noget. — Julie er Contoirchef, Mathilde er Rigsdagsmand, Hanne er Bankdirecteur, Frederikke er endogsaa kommen ind i Ministeriet —

Fru Krogh. Jeg er Ridder af Dannebrog.

Emilie. Og jeg er Ingenting, ikke Andet, end simpel Vælger. Nei, Møller skal og maa være Noget. Det gjælder blot om at faae Foden indenfor Døren, saa kommer Resten af sig selv. — Der er da vel Ingen, som veed Noget om, hvad du fortalte mig?

Fru Krogh. Ingen uden mine Forældre.

Emilie. Saa gjør mig den Tjeneste, at bede dem tie med det, og tal heller ikke selv om det til noget Menneske, for saa kommer hele Sværmen strax i Bevægelse. Du kjender ikke Kjøbenhavnerne, søde Louise, men det forsikkrer jeg dig, de er efter et Embede, som Pokker efter en Sjæl.

Fru Krogh. Jeg skal være saa taus, som en Muur.

Emilie. Ministeren har lovet Møller at gjøre, hvad han kan, og nu gaaer jeg lige ud til vore Venner.

Fru Krogh. Saa vil jeg sige dig Farvel. Jeg skal gjøre for dig, hvad jeg kan. Hils Møller.

Emilie. Tak min Ven. For Gud i Himlens Skyld, Taushed.

Fru Krogh. Stol paa mig.

Emilie. Seer jeg dig til Middag?

Fru Krogh. Nei, Tak du; jeg skal spise hjemme. Men i Eftermiddag.

Emilie. Godt.

Fru Krogh. A revoir. (De gaae og møde Otto.)

Syvende Scene.

De Forrige. Otto.

Otto. Ærbødige Tje— Hvad seer jeg? Fru Krogh! De her?

Fru Krogh. Jeg er kommen idag.

Otto tier.

Emilie (afsides). Jeg maa nok hjælpe lidt paa ham. (Høit.) Ja, er det ikke deiligt? Louise er kommen her til Byen for at blive.

Otto. Tør jeg spørge, hvorlænge?

Fru Krogh. Bestandig.

Otto. Jeg gratulerer — Deres Venner, som har savnet Dem saalænge og saa meget.

Fru Krogh. De er altfor artig. — Ja, nu tør jeg ikke opholde dig længere. Farvel, Emilie. (Til Otto.) Godmorgen.

Otto. Det er formodenlig Fruens Vogn, som holder nedenfor. Maa jeg have den Ære at ledsage Dem? (Byder hende Armen.)

Fru Krogh. Nei mange Tak; det behøves ikke. Adieu.

(Gaaer. Emilie følger hende, men kommer strax igjen.)

Ottende Scene.

Emilie. Otto. (Siden) Tjeneren.

Otto. Emilie! Har du kjendt en saadan Modtagelse?

Emilie. Hvorledes mener du?

Otto. Saa kold og fremmed.

Emilie. Synes du det? (Ringer.)

Otto. Naar hun veed, jeg har elsket hende i syv Aar.

Emilie. Ja, hvor veed hun det? Du gjorde lidt Cour til hende, forend hun blev gift. (Tjeneren kommer.) Lad Knud spænde for. (Tjeneren gaaer.)

Otto. O, det veed hun meget godt. Det er umuligt andet.

Emilie. Hun er da ialfald nødt til at lade, som hun ikke veed det. (Gaaer hen til den høire Sidedør.) Møller!

Møller (indenfor). Ja.

Emilie. Aa kom lidt herind, forend du gaaer.

Møller. Nu skal jeg komme.

Otto. Hvad er der paafærde?

Emilie. Otto! Jeg vil betroe dig Noget; men i den dybeste Hemmelighed. — Louise og jeg har sluttet en Alliance, og jeg vil bede dig være Tredjemand.

Otto. Louise og du? — Med Fornøielse.

Niende Scene.

De Forrige. Møller (klædt paa til at gaae ud; Hat i Haanden).

Møller. Hvad er til Tjeneste? — Goddag, Otto.

Emilie. Glæd dig, Møller, Lykkens Sol begynder at skinne. Hvad vi saalænge har savnet, en hæderlig Stilling, et fredeligt Hjem og vore Medmenneskers Agtelse, Alt tilbyder sig, som af sig selv.

Møller. Jeg forstaaer dig ikke.

Emilie. Louise har betroet mig — o Gud, jeg kan neppe faae det over mine Læber, saadan har det grebet mig —

Otto. Men Gud bevares, Emilie, du ryster jo over hele Legemet.

Emilie. Det har Ingenting at sige, det er kun Glæde.

Møller (afsides). Jeg ryster ogsaa, men det er ikke af Glæde.

Otto. Men saa siig os dog, hvad det er.

Emilie. Kammerjunkeren er forflyttet, Kallundborg er vacant!

Møller. Ja, hvad angaaer det os?

Otto. Det er da ikke saa vanskeligt at forstaae. Emilie tænker naturligviis paa at søge det.

Møller. For hvem?

Otto. For dig.

Møller. For mig? Kallundborg?

Emilie. Netop.

Møller (afsides). Saa farvel al Verdens Glæde.

Emilie. Det er endnu en Hemmelighed; Ingen aner det, og derfor Taushed, Taushed mod Enhver. Det gaaer med et Embede, som med Skatten i Eventyret: de maae søges i Stilhed. Et eneste Ord — og Skatten er tabt.

Møller. Jeg skulde vist ikke være utilbøielig til at føie dig, min søde Pige; men der er et høiere Hensyn, som forbyder mig det. Otto er aabenbart langt mere berettiget. Han har længe ønsket en Ansættelse, Ministeren har lovet ham det første Embede, som blev ledigt, han er din Fætter og min bedste Ven; jeg kan virkelig ikke bringe det over mit Hjerte, at begaae en Uretfærdighed imod en Mand, som altid har været os saa hengiven.

Otto. Er der ikke Andet iveien, saa søg du kun Embedet. Jeg vil ikke have det, det kan du stole paa.

Møller. Ja, kjære Otto, jeg kjender nok dine noble Sentiments; men netop derfor er det mig en dobbelt Umulighed, at gjøre et saadant Misbrug af din Ædelmodighed. (Til Emilie.) Som sagt, jeg vilde gjerne føie dig, men — høiere Hensyn —

Emilie. Men jeg forsikkrer dig, Otto vil ikke fra Kjøbenhavn —

Møller (afsides). Ja, det vil jeg ikke heller.

Emilie. Siden han veed, at —

Otto. Emilie!

Emilie. Og derfor bort med alle Skrupler, kjæreste Ludvig. Jeg taler med mine Venner, du med dine, Otto med sine, Ministeren giver os sit Ord, og naar Folk faae at vide, at Embedet er vacant, erfare de med det Samme til deres store Ærgrelse, at det allerede er givet bort.

Otto Superbt.

Møller. Det gaaer saa rask, at jeg neppe kan vinde med; jeg er ordenlig ganske stakaandet.

Emilie. Har jeg Uret, synes du?

Møller. Det siger jeg ikke, men jeg er bange for, at vor Credit ikke strækker til.

Emilie. Credit har vi nok af.

Møller. Men Kundskaber.

Otto. Du har jo Raad til at holde dig en dygtig Fuldmægtig.

Møller. Og saa Kallundborg. Herre Jesus, sikken en By.

Emilie. Kallundborg er en rar By, synes mig. Deilig frisk Luft.

Otto. Og en ypperlig Udsigt, lige ved Beltet.

Møller. 2000 Indbyggere, Overfart til Aarhuus, og et Slot, som blev brændt af de Svenske, jo min Geographi kan jeg.

Emilie. Vil du maaskee ikke?

Møller. Vil? Hvor kan det falde dig ind, at spørge om min Villie? Har jeg sagt Noget om, at jeg ikke vil.

Emilie. Nei, du har just ikke sagt Noget, men den Maade, hvorpaa du tager det Hele, den underlige Tone —

Møller. Tone? Nei, det maa du forlade mig. (Afficeres.) Jeg har ikke en Tone i mig. Jeg er en sønderreven Luth. —

Otto. Ja, lad os saa tage fat, jo før jo heller. Jeg skal gjøre mit. Saasnart jeg kan, skal I høre fra mig.

Emilie. Tusind Tak.

Møller. Det er snart en Skam.

Otto. Ih, Gud bevares. Farvel saalænge. (Gaaer.)

Møller. Farvel, du — og Tak.

Emilie. Jeg skal blot have en anden Kjole paa, saa er jeg færdig. (Gaaer.)

Møller. Giv dig kun Tid, min Pige, giv dig kun Tid.

Tiende Scene.

Møller (alene).

Det jager ikke. — Ja, kan man nu tænke sig noget elendigere Menneske, end mig? Istedetfor en god Frokost, imellem gode Venner, skal jeg nu ud og sollicitere og intriguere — og hvorfor? For at blive Byfoged, Byfoged i Kallundborg, Peer Paarses Fødeby! Nei, det er Mere, end man kan forlange af

et enkelt Menneske. Og det er ikke muligt at undgaae det. Gjør jeg mig udtilbeens, det nytter ikke, det veed jeg af Erfaring. Men hvad skal jeg arme Diævel gjøre?

Ellevte Scene.

Møller. Birch.

Møller. Birch! (Falder ham om Halsen.) Min Ven, min Frelser!

Birch. Hvad Fanden gaaer der af dig? Slip mig dog, du qvæler mig.

Møller. Stille.

Birch. Hvad er det?

Møller. Stille, siger jeg.

Birch (sagte). Jeg tier.

Møller. Du bliver ansat.

Birch. Ansat?

Møller. Byfoged.

Birch. Hvorledes det?

Møller. Har du Lyst til at være Byfoged?

Birch. Om jeg har Lyst?

Møller. Saa gaa, løb, spild ikke et Øieblik. Kroghs Embede er ledigt.

Birch. Kroghs? I Kallundborg.

Møller. Ja.

Birch. Er det vist?

Møller. Min Sjæl er det vist. Jeg veed det fra Emilie, som søger det for mig selv. Men ikke et Muk — jeg har ikke seet dig.

Birch. Begribelig.

Moller. Naar du blot er forsigtig og holder reen Mund, skal jeg efterhaanden sige dig Alt, hvad Emilie foretager sig.

Birch. Moller! Ualmindelige Menneske, min sande Ven! Lad denne Taare takke dig, for jeg kan ikke. Hvorledes skal jeg nogensinde kunne gjengjælde dig et saadant Offer?

Moller. Ja, du havde neppe gjort det.

Birch. Nei — det vil sige —

Moller. Ja, det er godt. See blot, du kommer afsted. Saa — der er Emilie.

Birch. Vist ikke nei. Det er ikke andet, end Laura.

Tolvte Scene.

De Forrige. Laura.

Laura. Naa, er du der, Fader? Jeg har længe været færdig.

Birch. I dette Oieblik, min søde Pige, har jeg rigtignok ikke god Tid —

Moller. Pst. (Birch skynder sig ud.) Laura! Bliv du her.

Trettende Scene.

Moller. Laura. Emilie. (Siden) **Tjeneren.**

Emilie. Her er jeg, min Ven. — Laura!

Moller. Hendes Fader havde lovet at komme og hente hende, men han bliver borte. (Tegn til Laura.)

Emilie. Saa kommer han vel strax (Afsides til Møller.) Ham maae vi tage os iagt for.

Møller. Du siger Noget.

Emilie. Det er i det Hele taget et høist ubehageligt Menneske, denne Birch, saa ærgjerrig og snu.

Laura. Gud maa vide, hvad her gaaer for sig.

Tjeneren (kommer). Der er spændt for. (Gaaer.)

Emilie. Farvel, kjære Laura. Jeg vil ikke bede dig kjøre med, siden du venter din Fader. Lad mig nu see, du gaaer dig en ordenlig Tour og seer dig rigtig om. (Sagte til Møller.) Saa er man da sikker for ham saalænge.

Møller (smilende). Du er en stor Strik, Mille.

Emilie. Farvel, min Ven, nu gaaer jeg lige hen til — (Vedbliver at tale sagte med ham, imens de gaae henimod Døren.)

Laura. Hvad er nu det, de gaae og hviske om?

Emilie (vender sig i Døren). Farvel, Laura. (Til Møller.) Glem saa ikke at gaae derhen.

Møller. Paa Øieblikket. (Emilie gaaer.)

Laura. Men saa forklar mig, Møller, hvad alt Dette skal betyde. Jeg forstaaer ikke det Allermindste.

Møller. Det vil jeg gjerne troe; jeg forstaaer det igrunden heller ikke; det er ikke Noget for Børn og barnlige Sjæle. Men naar jeg maae give dig et Raad, lille Laura, saa skulde du tage dit Tøi af igjen, for jeg kan ikke troe, at din Fader kommer hjem for det Første. (Laura seer paa ham og gaaer.)

Fjortende Scene.

Møller (alene).

Det stakkels Pigebarn, hun maa heller ikke faae Lov til at more sig. — Det var forresten ingen gal Idee med denne Birch, naar jeg selv skal sige det. Nu er der kommen Balance i Tingene. Emilie ligger i den ene Vægtskaal, Birch i den anden, og jeg er Tungen. Ja, man maa nu sige om denne Metternich og den europæiske Ligevægt, hvad man vil, saa er Ligevægt en herlig Ting, det er vist, og den fornemste Opgave for en Mand, der skal regjere en Stat eller styre en Familie. Gud maa vide, om jeg ikke skulde due til Diplomat. (Seer paa sit Uhr.) Foreløbig vil jeg gaae lidt hen i Kongens Klub og indtage en Dejeuner, det er altid en god Begyndelse. (Gaaer.)

Anden Act.

Første Scene.

Laura (sidder i Gyngestolen og læser i Berlings Tidende).
Otto (fra Hovedindgangen).

Otto. See saa, nu er det skeet, nu maa det briste eller bære. (Faaer Øie paa Laura, som reiser sig.) Er det ikke Frøken Birch?

Laura. Jo, ganske rigtig.

Otto. De her?

Laura. Vi kom imorges, Fader og jeg.

Otto. Velkommen igjen. Er Cancelliraaden ikke tilstede?

Laura. Nei, de er gaaet ud allesammen. Her er ikke et Menneske hjemme, undtagen jeg.

Otto (afsides). Saa Gud give, at Louise maatte komme nu.

Laura. De vilde formodenlig tale med Hr. Møller?

Otto. Ja, det vilde jeg rigtignok, men det kan godt vente. Frøkenens Selskab er mig rigelig Erstatning

Laura (smilende). Gjør Dem ingen Uleilighed med at være galant. De maa gjerne være fri. — De kunde nok neppe kjende mig?

Otto. Jeg skal ikke nægte, i det første Øieblik —

Laura. Finder De, jeg har forandret mig saa meget?

Otto. Nei, paa ingen Maade; det vil sige — der kommer Nogen, synes mig. (Afsides.) Om det var Louise.

Laura. Det vil sige?

Otto (distrait). Det vil sige, De er bleven noget — større. (Laura seer paa ham.)

Anden Scene.

De Forrige. Møller (meget lystig).

Møller. Bravo, der har vi jo Parret. For Gud i Himlens Skyld, lad mig ikke genere. Dersom jeg kommer til Uleilighed, saa gaaer jeg strax.

Laura. Uleilighed?

Otto. Jeg forstaaer dig ikke.

Møller. Ikke det? Jo min Ven:

"Der er Noget i dit Øie,
Der er Noget paa din Kind,
Som viser klart og nøie,
Der er Noget paa dit Sind."

Mine kjære Børn! Jeg forener Jer og skjænker Jer min faderlige Velsignelse.

Laura. Mangetak.

Møller. Ingen Aarsag. Efter de almindelige Bestemmelser med Hensyn til Betalingen for Fæstemænd, kunde jeg nok igrunden gjøre Fordring paa en Discretion for min Uleilighed. Salairet er, om jeg ikke husker feil, et Par Støvler og et Silkehalstørklæde. Men da jeg er en ædel Characteer, der ikke seer

saameget paa Lønnen, som paa en god Omgang, saa renoncerer jeg paa Støvlerne og forlanger kun et Kys.

Otto. Du er nøisom.

Møller. Og du er jaloux.

Laura. Ja, dersom Spøgen saa er ude, saa vilde jeg nok forlade Dem lidt.

Møller. Spøg? Og forlade? Hvad skal nu den Comedie betyde? Jeg kan jo gjentage dig hvert Ord, som Otto har sagt.

Laura. Det var meget.

Møller. Nei, det var ikke meget.

Laura. D e t er sandt.

Møller. Nu skal du høre. Min naadige Frøken! De er, siden jeg sidst havde den Ære at see Dem, bleven saa smuk, saa elskværdig, saa —

Laura. Nei nei nei, paa ingen Maade. Hr. Rosen sagde ikke Andet, end at jeg siden sidst —

Møller. Rigtig.

Laura. Var bleven —

Møller. Bravo! Var bleven —

Laura. Noget større. (Neier og gaaer ind tilhøire.)

Tredie Scene.

Møller (seer paa Otto). **Otto** (seer efter Laura).

Møller (rækker ham Haanden). Tak Otto! Jeg siger det ikke, for at smigre dig; men du er en sjelden Taler. Du taler ikke Meget, men hvad du siger, det er godt. At du ikke er bleven Rigsdagsmand.

Otto. Spøg tilside Møller! Laura skulde da vel aldrig være bleven stødt? Jeg synes, hun var saa underlig.

Møller. Det troer jeg nok, saadan en Kjærlighedserklæring kan nok gjøre en Pige underlig. (Otto gjør en Bevægelse.) Den var for pludselig.

Otto. Du med dine Erklæringer; jeg har ikke Noget at erklære.

Møller. Ikke det? Maaskee du slet ikke elsker hende?

Otto. Nei, gu gjør jeg ikke, nei.

Møller. Jo, saa min Salighed gjør du saa, jo.

Otto. Jeg turde vel ikke spørge dig, hvem der har sagt det?

Møller. Med største Fornøielse: det har du selv.

Otto. Jeg?

Møller. Netop.

Otto. Naar?

Møller. Idag.

Otto. Til hvem?

Møller. Til Schmidt.

Otto (truffet). Schmidt!?

Møller. Dersom jeg ikke saae, at din Kjærlighed havde berøvet dig Hukommelsen, og det i den Grad, at du ikke engang husker, hvem det er, du elsker; saa vilde jeg ikke erindre dig om, at det idag er Klubbens Stiftelsesdag, og at der i den Anledning var en Frokost, en ganske excellent Frokost, ganske levende Østers og en ganske fortræffelig Champagne — apropos om Champagne: det maa nu ansees hævet over enhver Tvivl, at

Crème de Bouzy er den eneste Champagne, et Menneske kan drikke.

Otto. Saa?

Møller. Ved Bordet talte vi naturligviis om — Kjærlighed. I Talens Løb er der En, som nævner dig; mine Øine falde i det Samme paa Schmidt, og Schmidt griner. Hele Selskabet klemmer paa ham, han staaer imod, som en Mand, det maa jeg lade ham, men tilsidst maa han dog vige for Overmagten, og med Glasset i Haanden, og under Taushedsløvte — vi var tredive, og jeg er den, som tier bedst — betroer han os, at du, der seer ud, som Ligegyldigheden selv, allerede i syv Aar har gaaet og baaret paa en hemmelig Lidenskab, men at du nu var bleven kjed af, at gaae og slæbe paa den, og i den Anledning havde skrevet din Elskede til og udbedt dig en Samtale under fire Øine. — Jeg skal hilse saa meget flittig fra hele Selskabet og ønske dig tillykke.

Otto. Lad mig faae fat i Schmidt.

Møller. Jeg kommer hjem og træffer dig i en tête-a-tête med en ung smuk Pige, og naar man saa kan stave og lægge sammen —

Otto. Denne Gang har du imidlertid lagt galt sammen; for det er ikke Laura.

Møller. Hvem er det da?

Otto. Skal du nødvendig vide det?

Møller. Har hun svaret paa dit Brev?

Otto. Nei.

Møller. Bliver det da ikke til Noget med Stevnemødet?

Otto. Det haaber jeg.

Moller. Otto! Det skulde da vel aldrig være en gift Kone?

Otto. Det veed jeg ikke.

Moller (smilende). Kjeltring!

Otto. Men af hvad Grund kommer du saa gesvindt tilbage?

Moller. Saa jeg kom dog til Uleilighed?

Otto. Jeg tænker naturligviis paa Kallundborg.

Moller. Det er sandt Otto, det havde jeg nær glemt. Seer du, hvad enten din Kjærlighed nu er mere eller mindre moralsk, saa er en Lidenskab, der har varet i syv Aar, i alle Fald en Følelse, som enhver poetisk Sjæl maa respectere, og jeg maa derfor paa det Inständigste bede dig om, at passe den og lade Kallundborg seile i sin egen Sø.

Otto. Gjør mig nu den Tjeneste, at holde op med de Narrestreger. — Jeg har gjort, som vi aftalte, og jeg kan fortælle dig, at dine Affairer staae meget godt.

Moller. Er du vis paa det?

Otto. Saa temmelig. Jeg turde nok holde lidt paa, at du faaer Embedet.

Moller. Det skulde De ikke, Hr. Rosen.

Fjerde Scene.

De Forrige. Emilie (fra venstre Side).

Otto. Goddag Emilie! Hvor du seer affaireret ud.

Moller. Er der Noget iveien?

Emilie. Vi er forraadte.

Otto. Hvorledes?

Emilie. Skjændig — ubegribelig.

Otto. Men det er jo ikke muligt.

Emilie. Jo, desto værre, det er den bittre Sandhed. Overalt, hvor jeg kom, modtog man mig saa underlig forlegent, somme Steder fik jeg slet intet Svar.

Møller. Ja, derfor behøve vi da ikke at være forraadte. Den Modtagelse, synes mig, kan nok forklares paa anden Maade.

Emilie. Nei, hør kun videre. Jeg kunde naturligviis ikke blive klog paa, hvad det skulde sige, førend jeg kommer hen til Conferentsraad Lund, hvis Søster er en god Veninde af mig, og hun fortæller mig, at der allerede havde været En hos hendes Broder og udbedet sig hans Protection, hvorpaa han og Conferentsraaden var gaaet ud sammen. Jeg kunde ikke sige et Ord, jeg blev som himmelfalden, jeg var lige ved at besvime.

Møller. Jeg forsikkrer dig, det gaaer mig ligesaa.

Otto. Og du aner ikke, hvem det kan være.

Emilie. Nei, aldeles ikke. Paa Gaden traf jeg Louise, hun blev ligesaa opbragt og forundret, som jeg. Hvem har dog kunnet forraade os?

Møller. Vil du ikke sætte dig ned, min Pige, du er vist meget træt.

Emilie. Otto! Det er da vel ikke dig, som har sladdret af Skole?

Otto. Jeg?

Møller. Jo, Otto, det er bestemt dig.

Otto. Det gjør mig meget ondt, at I har saa ringe Tanker om mig.

Emilie. Om Forladelse, kjære Otto, jeg troer dig. (Vender sig til Møller.) Men saa kan det jo ikke være Andre, end —

Møller (hurtig). Ja, det er ubegribeligt.

Emilie. Det er dog mageløst, som Folk bære sig ad, naar der er et Embede ledigt. Man har aldrig kjendt noget saa gridsk og paatrængende.

Møller. Aa, det er en reen Scandale. Jeg skal ikke nægte, jeg holder mig virkelig for god til at være med i det Compagni; og dersom du vil, som jeg, saa melde vi os ud af Selskabet.

Emilie. Hvad skulde det betyde?

Møller. Jeg er indigneret — ligesom du.

Emilie. Og saa vil du trække dig tilbage og overlade dem Pladsen? Nei, min Ven, naar man har en reen Fod at staae paa og kun forlanger sin gode Ret, saa bliver man staaende. Om man ogsaa maa kjæmpe, hvad siger det? Saa er Lønnen saa meget behageligere.

Otto. Det siger jeg med.

Emilie. Louise, det søde Menneske, staaer os trolig bi. Hun har allerede talt med fem Rigsdagsmænd.

Møller. Allerede?

Emilie. De tre er rigtignok Bondevenner.

Møller. Av, det var ikke godt.

Emilie. Aa, det er ikke saa galt. Naar Ministeren i Forveien har Lyst til at give dig Embedet, saa kan det aldrig skade, om han kan vise Oppositionen en lille Villighed med det Samme.

Otto. Har I talt med Jeres egen Rigsdagsmand?

Emilie. Det har Møller lovet at besørge.

Otto. I hjalp saa ærlig paa ham, at det ikke er mere end billigt, om han hjælper lidt paa Jer igjen.

Emilie. Naa, hvad sagde han, Møller?

Møller. Jeg traf ham ikke.

Emilie. Hvor har du da været?

Møller. Jeg var lidt henne — i Klubben?

Emilie. I Klubben.

Møller. Ja, han er Medlem; jeg tænkte, han havde været der.

Emilie. Hvor kunde du tænke det?

Møller. Han var der rigtignok ikke.

Emilie. Nei, det er ligefrem. Han var naturligviis i Forsamlingen.

Otto. Der er intet Møde idag.

Møller (hurtig). Der er intet Møde idag.

Emilie. Ja, alligevel. Hvor skal du hen iaften?

Møller. Iaften gaaer jeg paa Comedie.

Emilie. Hvad skal du der?

Møller. Tale med nogle Rigsdagsmænd.

Emilie. Rigsdagsmænd gaae ikke paa Comedie.

Møller. Jo, de gior. De kan ogsaa nok trænge til det, de Stakler. Nogen Morskab maa man da have.

Otto. Jeg skal hen til Baron Juul. Han venter mig Kl. 3.

Emilie. Og jeg skal ind og arrangere lidt til imorgen Middag.

Møller. Skal vi have Selskab?

Emilie. Kun et Par gode Venner. Der kan du see Listen.

Møller. Fire og tyve. Herregud, jeg vidste saamæn ikke af, at jeg havde saamange gode Venner. Ja, Alting blomstrer i disse velsignede Tider, Venskab ogsaa.

Otto. Især dog, naar man skal have et Embede.

Møller. Og naar man skal begraves; men det forstaaer sig, det kommer da ud paa Eet.

Tjeneren. Cancelliraad Birch!

Møller. Lad ham komme. (Tjeneren gaaer.)

Emilie (sagte). Gud! Der falder mig Noget ind. Det er bestemt ham.

Otto (ligeledes). Cancelliraaden?

Emilie nikker.

Møller. Birch?

Emilie. Naar hentede han Laura?

Otto. Han har slet ikke været hjemme.

Emilie (til Møller). Hvad sagde jeg? Det er bedst at see sig for. (Gaaer tilside med Otto.)

Femte Scene.

De Forrige. Birch.

Birch. Goddag, Møller. Jeg kommer lige fra —

Møller. Det er ingen Andre, end min Kone og Otto.

Birch. Goddag, Hr. Rosen.

Otto. Velkommen til Kjøbenhavn.

Emilie. Men hvor i al Verden har Vorherre havt Cancelliraaden den hele Formiddag? Laura har gaaet her og ventet. Hvor har De været?

Møller. Ja, hvor har du været?

Birch. Det var mig ikke muligt at komme før. Der var en gammel Ven, som fik fat i mig.

Emilie. Saa var det bestemt Dem, jeg saae ude i Bredgaden?

Møller ryster paa Hovedet.

Birch. Nei, jeg kommer ude fra Christianshavn. (Møller nikker.) Jeg har vist gaaet over en stiv Klokketime og seet paa Frelsers Taarn. Jeg har altid gjort grumme meget af det Taarn; denne Sneglegang — og den lille Mand deroppe. At tænke sig, at han er over fire Alen lang. Det er dog mærkeligt, saadan en Høide.

Møller (sagte til Emilie). Lad mig forhøre ham. (Høit.) Jeg synes, du talte Noget om, at du vilde hen til Conferentsraad Lund. (Ryster paa Hovedet.)

Birch. Jeg?

Møller. Ja, jeg synes det.

Birch. Aldeles ikke.

Møller (sagte til Emilie). Det er ikke ham.

Emilie. De har ikke hørt noget Nyt paa Veien?

Birch. Ikke det mindste.

Emilie. Ingen Vacance?

Birch. Nei. Har De?

Emilie. Nei, desværre.

Birch. Tør jeg spørge, hvor er Laura?

Møller. Derinde. (Peger tilhøire.)

Birch. Saa vil jeg skynde mig derind og see at gjøre min Uret god igjen. Farvel saalænge. (Gaaer.)

Møller. Jeg troer ikke, han veed Noget.

Otto. Nei, det er neppe ham.

Emilie (leer). Han gjør saamæn ingen Fortræd.

Møller (ligeledes). Skikkelig Mand! Gaaer og seer paa Frelsers Taarn.

Emilie. Ja, den Fornøielse var det Synd at misunde ham. Nu gaaer jeg ind og gjør Invitationskortene istand.

Otto. Jeg vil dog gaae et Øieblik op paa anden Sal og see, om Etatsraaden ikke skulde være hjemme.

Møller. Du er altfor god.

Otto. Snak om en Ting. Jeg kommer ind igjen og siger Jer Besked. (Afsides.) Jeg begriber ikke, hvor Louise bliver af.

Emilie (idet hun gaaer). Glem ikke Baron Juul.

Møller. Klokken tre.

Otto (vender sig i Døren). Bestemt.

Sjette Scene.

Møller. Birch.

Møller (aaber Døren tilhøire). Birch.

Birch (stikker Hovedet ud). Er du ene?

Møller. Kom frit.

Birch. Det gaaer fortræffelig. Overalt har man modtaget mig paa den meest forekommende Maade. Det var da heller ikke mere end billigt, jeg forlanger jo kun min Ret.

Møller. Ligesaa hos os.

Birch. Og selv om jeg maatte kjæmpe for den, ligemeget! Saa er Lønnen kun saameget sødere.

Møller. Ligesaa hos os.

Birch. Endeel af mine Venner har jeg allerede talt med.

Møller. Kjender du dine Venner?

Birch. Specielt.

Møller. Det er mere, end vi gjør.

Birch. Og Resten træffer jeg imorgen. Jeg har inviteret dem allesammen til en Frokost.

Møller. Vi gjør Middagsselskab. — Kjender du nogle Rigsdagsmænd?

Birch. Fem.

Møller. Ligesaa hos os. — Bondevenner?

Birch. Vorherre bevares.

Møller. Jeg synes, du sagde, at du var Democrat, og det i Ordets videste Betydning.

Birch. Det er jeg ogsaa; men jeg er en tænkende, besindig Democrat, og det Samme er mine Venner, de høre allesammen til høire Side. — Ja, det koster Anstrængelse, men jeg haaber, det skal betale sig i Længden. Kallundborg er naturligviis kun en Begyndelse; men det er netop Begyndelsen, det gjælder om, Resten kommer af sig selv.

Møller. Ganske, som min Kone.

Birch. Aa, din Kone er en lille Nar, med al sin Fiffighed og overlegne Mine. Hun er kommen bagefter overalt.

Møller. Det fornøier mig. Men tag dig dog iagt, vær ikke altfor sikker. Emilie forbereder sig til et nyt Angreb.

Birch. Vær du ganske rolig. Jeg skal vide at møde det.

Møller. Kjender du Baron Juul?

Birch. Ministerens Svoger?

Møller. Og høire Haand.

Birch. Juul er almægtig; men — jeg kjender ham ikke.

Møller. Ja, men det gjør vi. Han gjør meget af Otto, og Otto har lovet Emilie at gaae hen til ham Kl. 3.

Birch. Klokken 3? Saa er Alt forbi. — Jeg er en temmelig god Bekjendt af Baronens Secretair, Du veed nok Ipsen, som fornylig havde Bryllup med den smukke Jomfru — hvad var det nu, hun hed? Baronen gjør usigelig meget af dem beggeto; og jeg har halvveis faaet Løvte om, at blive presenteret for Baronen —

Møller. Af Hr. Ipsen?

Birch (fortrolig). Nei, af Fruen.

Møller. En Mand, som vil have et Embede, maa dog være inde i mange Ting.

Birch. Men det kan i alle Tilfælde ikke skee forend imorgen; og det er derfor absolut nødvendigt, at forhindre Otto fra at faae ham itale idag.

Møller. Ja, det er lettere sagt, end gjort. Læg nu dit kloge Hoved i Blød, og lad mig see, hvad det duer til.

Syvende Scene.

De Forrige. Anders.

Møller. Hvad vil du?

Birch. Det er min Tjener, som har været ude med Invitationerne. Kom nærmere.

Møller. Jeg faaer en Idee. Birch! Aa hør et Øieblik. Er det et Menneske, den samme Anders?

Birch. Hvad vil det sige?

Møller. Det vil sige, har han Forstand og fri Villie?

Birch. Det er en Kulsvier.

Møller. Jeg beder om Forladelse.

Birch. Vil du bruge ham til Noget?

Møller. Expedeer du ham først.

Birch (til Anders). Naa, hvad svarede de saa?

Anders. Jeg skulde hilse saa meget flittig og sige Tak. De skal nok komme.

Birch. Allesammen?

Anders. Hver en.

Birch. Det er godt. (Anders vil gaae.)

Møller. Stop lidt, du?

Birch. Bi lidt, Anders.

Møller. Siig mig engang, lille Anders, kjender du Fuldmægtig Rosen?

Anders. Nei.

Møller. Han kommer her om et Øieblik — Fuldmægtig Rosen.

Birch. Rosen.

Anders. Ja vel.

Møller. Og ham gaaer du hen til og siger ganske sagte —

Birch. Glem nu ikke, hvad du skal sige.

Møller. Klokken 3, i Runddelen.

Birch. Klokken 3, i Runddelen.

Anders. Ikke videre?

Møller. Nei, ikke videre.

Birch. Ikke videre.

Anders. Klokken 3?

Møller. I Runddelen.

Birch. Ah, nu forstaaer jeg det.

Møller. Allerede?

Birch. Det er brillant. Men troer du ogsaa, han møder?

Møller. Hvor gammel er du, Birch?

Birch. Ni og fyrre.

Møller. Det syntes jeg nok. Men Otto, skal jeg sige dig, er ikke mere, end ni og tyve. Jo, han møder. Gaa du nu ind til Laura og see, I komme ud at spadsere.

Otto (udenfor). Er Herren hjemme?

Møller. Der har vi Manden. (Birch kysser paa Fingeren og gaaer.) Anders, paa din Post.

Ottende Scene.

Møller. Anders. Otto.

Otto. Er Emilie inde paa sit Værelse?

Møller. Nei, hun er gaaet ud.

Otto. Det var kjedeligt; jeg skulde have talt et Par Ord med hende. — Har Fru Krogh været her?

Møller. Ikke det jeg veed. Hun er idetmindste ikke kommen denne Vei. — Der er en Karl, som har spurgt efter dig.

Otto. Efter mig?

Møller. Han siger, at han skal absolut tale med dig selv. (Sætter sig i Gyngestolen og tager en Avis.)

Anders (nærmer sig). Med Forlov, er det ikke Hr. Fuldmægtig Rosen?

Otto. Jo. (Til Møller.) Undskyld.

Møller. Geneer dig ikke.

Otto. Hvad godt?

Anders (halvsagte). Jeg skulde hilse saa meget flittig og sige: Klokken 3, i Runddelen.

Otto. Hvad siger du?

Anders. Klokken 3, i Runddelen.

Otto. Hvad mere?

Anders. Ikke videre.

Otto. Fra hvem da?

Anders. Det maa jeg sige, det veed jeg ikke. Men Kl. 3, i Runddelen.

Otto. Har du været længe her i Kjøbenhavn?

Anders Jeg er først kommen idag.

Otto (afsides) Der er ingen Tvivl om, det er fra Louise. (Høit.) Vi et Øieblik, der har du lidt for din Uleilighed.

Anders. Jeg siger saa mange Tak. Klokken 3 —

Otto. Ja, det er godt. Farvel.

Anders. Adios og Mangetak. (Gaaer.)

Otto (seer paa sit Uhr). Guds Død! (Vil gaae.)

Møller. Skal det allerede være?

Otto. Klokken mangler kun 5 Minutter i 3. Baron Juul —

Møller. Død og Kritte, det havde jeg reent glemt. Ja, naar du blot ikke glemmer det, saa — bi lidt! Hvad sagde saa Etatsraaden?

Otto. Det skal du faae at vide en anden Gang. Nu maa jeg skynde mig. (Gaaer hurtig ud.)

Møller. Ja, kom endelig ikke forsilde.

Niende Scene.

Møller (reiser sig meget fornøiet).

Saadan skal du have det, min kjære Fætter; det er ikke mere, end Løn, som forskyldt. Du kunde ladet mig være med Fred, jeg havde jo ikke gjort dig Noget. Man skal i det Hele taget ikke give sig af med at gaae og skaffe Folk Embeder. Det er meget urigtig handlet, og mig har det nu altid været forskrækkelig imod. — Jeg mærker forresten, at jeg ikke blot har diplomatisk, men tillige strategisk Talent. Jeg allarmerer Fjenden paa et Punkt, og angriber ham imidlertid paa et andet. Allarmeringen foregaaer i Runddelen, og Angrebet skeer i Bredgaden. — Nu maa jeg ind og have Batteriet Birch i Ilden.

Tiende Scene.

Møller. Emilie og **Fru Krogh** (fra venstre Side).

Emilie. Her er Louise; hun har været saa god at tænke paa os —

Møller. Jeg har den Ære, at takke.

Emilie. Og hun har i dette Øieblik gjort mig opmærksom paa Noget, som vi endelig ikke maae forsømme.

Møller. Og det er?

Fru Krogh. Jeg finder, De bør skrive til Ministeren — strax.

Møller. Gaaer det blot an, troer De?

Fru Krogh. Naturligviis kun et Par Ord, hvori De erindrer ham om hans Løvte.

Møller. Ulykken er, at han igrunden ikke har lovet Noget.

Emilie. Han har dog sagt, han vilde gjøre for os, hvad han kunde.

Møller. Det betyder jo Ingenting.

Fru Krogh. Det er dog ikke sagt. De erindrer ham blot om hans egne Ord. Det er altid bedst, synes mig, at gaae lige til Kilden, og det bliver dobbelt nødvendigt her, siden vi veed, at der er en Anden —

Emilie. Ja, det er virkelig paa den høie Tid.

Møller. Det kan gjerne være, De har Ret. Jeg skal strax besørge det. (Gaaer ind tilhøire.)

Ellevte Scene.

Emilie. Fru Krogh.

Emilie. Hvad skal jeg saa gjøre ved Otto?

Fru Krogh. Du skal ikke gjøre Andet, end hvad jeg bad dig om, levere ham sit Brev tilbage. Naar jeg faaer Convoluten, saa er jeg fornøiet.

Emilie. Vær saa god. Hvad vil du ellers med den?

Fru Krogh. Rive den itu, for en Sikkerheds Skyld. (Gjør det.)

Emilie (læser Brevet paany). „Min Barndoms kjærlige Veninde vil ikke vredes paa sin ulykkelige Ven, naar han for første og sidste Gang beder hende om en Samtale uden Vidner. Otto." — Den Stakkel! Og du har ikke et venligt Ord at sige ham?

Fru Krogh. Hvad vilde du have, jeg skulde sige ham?

Emilie. Det veed jeg ikke, jeg veed kun, at Otto er ulykkelig. Erindre dig blot, søde Louise, at han har elsket dig i 7 Aar. 7 Aar er en lang Tid, Louise.

Fru Krogh. Neppe saa lang, som du troer. Det er vist mere saadan en Talemaade. Jeg har idetmindste lagt Mærke til, at naar Folk blive forlovede, saa har de altid elsket hinanden i 7 Aar, om ogsaa Gud og Hvermand veed, at begge Parter i den Mellemtid har været forlovet en tre-fire Gange.

Emilie. Ja, men saadan er det ikke med Otto, han har ved Gud været dig tro. Og derfor synes jeg ogsaa, at du nok kunde —

Fru Krogh. Gjøre lidt Gjengjæld. Erindre dig blot, søde Emilie, at jeg er gift.

Emilie. Det husker jeg meget godt, og det kunde naturligviis aldrig falde mig ind, at ville overtale dig til Noget, som stred imod dine Pligter. Men det kunde da ikke stride imod dine Pligter, synes mig, om du tilstod ham —

Fru Krogh. At jeg elskede ham?

Emilie. Som en Søster.

Fru Krogh. Nei, veed du hvad, Emilie, det er jeg bange for, at han vilde ansee for en Talemaade. Jeg troer rigtignok, det er klogest, at levere ham sit Brev tilbage — sans phrase. Af megen Tale, veed du, kommer Fortrydelse, men Taushed er sikker.

Emilie. Som du vil. Men saameget tør jeg da sige ham, at du er ikke vred?

Fru Krogh. Ih, Gud bevares. Jeg kan jo paa ingen Maade tage ham ilde op, at han beder mig om en Samtale, naar han blot ikke tager mig ilde op, at jeg siger Nei.

Tolvte Scene.

De Forrige. Møller. Tjeneren. Birch og Laura.

Møller (ringer). Om Forladelse. — Her er Epistelen.

Emilie. Er den allerede skrevet?

Møller. Baade skrevet og forseglet.

Tjeneren. Fru Kroghs Vogn er kommen.

Møller. Naa, er du der. Besørg dette Brev.

(Birch og Laura komme ind fra høire Side.)

Emilie. Birch! (Snapper Brevet.)

Møller. Nei, lad mig beholde det.

Emilie (til Birch). Skal De nu ud igjen?

Birch. Jeg har faaet saa mange Skjænd af min Datter, at jeg ikke tør blive hjemme. Vi er slet ikke i godt Humeur. Men naar vi komme lidt ud i Luften, saa tænker jeg nok, det gaaer over.

Laura. Gud maa vide, hvoraf jeg skulde være i godt Humeur.

Birch. Der kan De selv høre. Frøkenen er Skam vred.

Laura. Det er virkelig ingen Fornøielse, at sidde hjemme og kukkelure, ganske alene den hele Dag, naar man kommer til Kjøbenhavn, for at more sig.

Møller. Det giver jeg Pigebarnet Ret i.

Birch. Nu gaae vi jo, min Glut, nu gaae vi. — Jeg har den Ære, at anbefale mig.

Laura (mut). Adieu.

Emilie (i samme Tone). Adieu.

Fru Krogh. Jeg gaaer med det Samme.

Møller (byder hende Armen). Tillader Fruen? (Til Emilie.) Send saa Brevet afsted.

Alle. Adieu — Adieu. (Tjeneren aabner Døren. Alle bort undtagen Emilie.)

Trettende Scene.

Emilie. (Sidt efter) **Møller.**

Emilie. Kjender jeg Møller ret, saa har han glemt det Halve. Jeg vil dog for en Feils Skyld see, hvad han har skrevet. En anden Convolut, saa er — (Hun lægger Fru Kroghs Brev paa Bordet og aabner det andet.) Hvad er det? — Det er jo ikke Møllers Haand. (Seer efter Underskriften.) Birch! (Møller kommer ind.) Møller!

Møller. Ja.

Emilie. Hvad er det for et Brev?

Møller. Det veed jeg ikke. Jeg tænker, det er dit, siden du læser det.

Emilie. Nei, det er dit.

Møller. Og du har alligevel brækket det?

Emilie. Ja, og læst det.

Møller. Naa, har du det. — Farvel.

Emilie. Nei, bi lidt. Hvad skal det sige, at det er Birch, som har underskrevet det?

Møller. Birch?

Emilie. Ja, vær saa god og see selv.

Møller. Det kan ikke nægtes. Der staaer Birch, B—I—R—C—H.

Emilie. Hvad skal det sige?

Møller. Det kan ikke sige Andet, end Birch.

Emilie. Mangetak. Men det skulde sige Møller. Hvorfor staaer der ikke Møller?

Møller. Kan du virkelig ikke forstaae det?

Emilie. Nei.

Møller. Det er da besynderligt. Jeg synes, det ligger saa nær.

Emilie. Saa forklar mig det da.

Møller. Ja, det er ganske ligefrem: det er naturligviis Birch, som er din Rival, og det er naturligviis mig, som har forraadt Hemmeligheden.

Emilie. Og det siger du saadan ligeud

Møller. Naar det ikke kan hjælpe at lyve, saa er det bedst, synes mig, at tilstaae Sandheden.

Emilie. Og du skammer dig slet ikke ved at behandle din Kone paa den Maneer?

Møller. Oprigtig talt, nei. Hvis jeg har syndet, saa har jeg syndet af Kjærlighed.

Emilie. Det var en løierlig Kjærlighed, den.

Møller. Jeg kan ikke taale at see dig græde, det veed jeg, og — hvad der er det Værste — du veed det ogsaa. Havde

jeg nu sagt ligefrem nei, saa var det blevet Regn, og da jeg ikke kan taale Regn — og da jeg ikke paa nogen Maade vil til Callundborg —

Emilie. Gud bevares, du har jo din Frihed. Hvad jeg beklager mig over, er kun Maaden.

Møller. Jeg vidste ingen bedre. Naar man ikke kan taale Regn og ikke har nogen Paraply, saa synes mig, det er klogest, at smutte ind i en Port, til Bygen er drevet over Men dersom der er en anden Maade, som du holder mere af, saa skal det være mig kjært, om du vil lære mig den, for en anden Gangs Skyld.

Emilie. Det skal jeg. Et fornuftigt Menneske maa kunne begrunde sine Handlinger. Og naar man kan det, saa fremsætter man sine Grunde, forfægter dem, saalænge man kan, seirer eller falder, men man løber ikke i Skjul. See, saaledes bærer man sig ad, naar man er en Mand.

Møller. Men naar man nu ikke er nogen Mand?

Emilie. Tør jeg spørge dig, Møller, om det er dig muligt, at tale eet alvorligt Ord?

Møller. Ti for eet.

Emilie. Saa gjør mig den Tjeneste, ærlig og uden al Fjas at sige mig, hvorfor vil du ikke have det Embede?

Møller. Det skal jeg sige dig, men paa een Betingelse: du maa ikke tale et Ord om Tonen. Lover du mig det?

Emilie. Ja.

Møller. Saa skal du ogsaa høre mine Grunde. Jeg vil ikke have det, for det Første, fordi jeg ikke duer til det.

Emilie. Det var ogsaa en Grund. Der er saamæn Mange, som har faaet meget større Embeder og ikke er nær saa duelige, som du. Dem er der ved Gud nok af.

Møller. Jeg er ganske af din Mening, der er nok, mere end nok, og det er derfor fuldkommen unødvendigt, at jeg forøger deres Tal. I den Punkt er vi altsaa enige. — For det Andet, fordi jeg ikke kan faae det.

Emilie. Hvad vil det sige?

Møller. Det vil sige, Ministeren kan ikke give mig det.

Emilie. Saa har du nok glemt, at vi har faaet ansvarlige Ministre.

Møller. Nei, paa ingen Maade. Det er netop, fordi Ministeren skal svare for, hvad han gjør, at han ikke kan gjøre mig til Byfoged.

Emilie. Det var meget; nei, der tager du mærkelig feil. Det er netop den væsenlige Fordeel ved ansvarlige Ministre, at de kan give Embederne lige til hvem de vil. Derfor er de jo ansvarlige. — For det Tredie?

Møller. For det Tredie har jeg ikke det allerringeste Lyst til dette Embede.

Emilie. Ja, det er Tingen af det. Du er doven, du har ikke Lyst til at bestille Noget. Finder du virkelig, at det er passende for en Mand i din Alder, at være Particulier?

Møller. Mig er det meget godt tilpas. Det gaaer mig som Birch. Jeg siger med Stolthed: Jeg er kun en Borger.

Emilie. Og du har aldrig følt, hvor rædsom flaut det er, naar vi komme ind i et Selskab, og Værten presenterer os, som slet og ret Hr. og Fru Møller?

Møller. Nei, jeg maa tilstaae —

Emilie. Indrømmer du da ikke, at det er ethvert Menneskes Pligt at bestille Noget?

Møller. Endskjøndt der lod sig sige Endeel, saavel om Pligter i Almindelighed, som om mine Pligter i Særdeleshed, saa vil jeg dog foretrække at indrømme dig denne Punct uden Discussion: det er ethvert Menneskes Pligt at bestille Noget.

Emilie. Hvorfor vil du da ikke gjøre din Pligt?

Møller. Det vil jeg; jeg gaaer i Compagni med Jørgensen.

Emilie. Kalder du det at bestille Noget, at være Participant i et Sukkerraffinaderi?

Møller. Det er netop en sød Bestilling, synes mig.

Emilie. Jeg vil aldeles ikke nægte, at en Sukkerraffinadeur kan være et ligesaa agtværdigt Menneske, som en Embedsmand.

Møller. Dog?

Emilie. Men nu komme Birchs Ord igjen, Embedsmandens Stilling er alligevel mere hæderlig. Og naar man derfor har Valget —

Møller. See, nu er du netop der, hvor jeg ønskede. Du har været saa god at kalde mig doven, og det har jeg indrømmet. Til Gjengjæld haaber jeg, du er saa god at indrømme mig, at du ikke er ganske fri for at være noget ærgjerrig.

Emilie. Det er jeg ikke heller, det tilstaaer jeg.

Møller. Finder du da virkelig, at det er et passende Maal for din ærgjerrige Stræben, at blive Fru By- og Herredsfogedinde i Kallundborg?

Emilie. Nei.

Møller. Vel. Hvad vil du da i Kallundborg?

Emilie. Dersom du, kjære Møller, var bleven Rigsdagsmand, saa skulde jeg aldrig have anmodet dig om at søge noget Embede. Men du blev det ikke, og efter Udfaldet at dømme, er der ikke mindste Sandsynlighed for, at du nogensinde vil blive det, saalænge du ikke er Andet, end Candidat Møller. Derfor mener jeg, maa du have et Embede, hvorved du kommer i en saadan Rapport til Vælgerne, at de ikke godt kunne lade være at vælge dig.

Møller. Og saa?

Emilie. Saa bliver du Rigsdagsmand.

Møller. Ja vel, men saa?

Emilie. Saa slutter du dig naturligviis til det liberale Parti, og da du har et godt Hoved og gode Talegaver, er der al Rimelighed for, at du snart bliver en af Oppositionens Førere.

Møller. Og saa?

Emilie. Ja, saa skeer der vel engang, hvad der jo skeer saa jevnlig i vore Tider — Ministeriet bliver styrtet.

Møller. Og saa?

Emilie. Og saa? Og saa? — Herregud, Møller, Du skal da ogsaa have Alting ind med Skeer. Du maa jo vide ligesaa godt, som jeg, hvorledes det gaaer til i en constitutionel Stat. Naar det gamle Ministerium træder af, saa henvender Regjeringen sig til Oppositionen, og det bliver saa Oppositionens Førere, som komme til at danne det nye.

Møller. Ministerium? Tænkte jeg det ikke nok?

Emilie. Ja hvorfor ikke? Saa god, som de, vi hidtil har havt —

Møller. Nei, min Pige, uden al Beskedenhed, nei! Der er Maade med Alt; og at jeg skulde være Minister — svar mig blot endnu paa et eneste Spørgsmaal. Kan du, selv med din ualmindelige Phantasie, tænke dig den Mulighed, at Ministeriet Møller — nei det er altfor latterligt! — at Ministeriet Møller, siger jeg, skulde kunne vare mere, end 24 Timer?

Emilie. Sæt ogsaa, det blev Tilfældet, hvad gjorde saa det? Saa fik du et stort Embede, og saa var det forbi.

Møller. Jeg vil alligevel ikke.

Emilie. Naa naa, du behøver jo ikke at blive Minister, naar du absolut ikke vil. Bliv nu blot Herredsfoged, (Afsides.) saa kan vi altid tale om Resten.

Møller. Men Herregud, Emilie, vær nu rimelig. Sagde du ikke selv, at jeg kun skulde til Kallundborg for at blive Minister? Naar vi nu er enige om, at jeg ikke skal være Minister, hvad skal jeg saa i Kallundborg?

Emilie. Ja ja, Møller, jeg veed nok, hvad der er i Veien. Du elsker mig ikke.

Møller (smilende). Passiar, min Engel. Det er Noget, du veed meget bedre.

Emilie. Hvorfor vil du da ikke skaffe dig et Navn?

Møller. Jeg har jo et Navn, jeg hedder jo Møller.

Emilie. Naar du taler i den Tone —

Møller. Emilie!

Emilie. Jeg tier. Jeg skal ikke sige et eneste Ord mere.

(Hun sætter sig hen og græder.)

Møller. See saa, nu græder hun. Det kan jeg ikke taale, og følgelig vil jeg gaae. (Gaaer hen til Bordet for at tage sin Hat. I det Samme faaer han Øie paa Fru Kroghs Brev, som han læser.) Emilie!

Emilie (uden at vende sig). Ja.

Møller. Hvad er det for et Brev?

Emilie. Det veed jeg ikke.

Møller. „Min Barndoms kjærlige Veninde (Emilie vender sig) vil ikke vredes paa sin ulykkelige Ven, naar han for første og sidste Gang anmoder hende om en Samtale uden Vidner. Otto." Til hvem er det Brev?

Emilie. Det kan jeg ikke sige dig.

Møller. Ja, det behøves heller ikke. Siig mig blot, hvad du har svaret ham.

Emilie. Jeg? (Afsides.) Gud, dersom jeg turde. (Høit.) Du er da vel aldrig jalour?

Møller. Nei, aldeles ikke. Men jeg vilde dog nok for Løiers Skyld vide, hvad du har svaret ham.

Emilie. Han har slet ikke faaet noget Svar.

Møller. Jo — et Svar har han faaet.

Emilie. Nei, det veed Gud, han ikke har.

Møller (afsides). Ja, det veed jeg bedre.

Emilie (gaaer hen til ham.) Indseer du nu, kjære Ludvig, hvormegen Uret du har gjort mig? Forstaaer du dette Brev?

Møller. Jo, det forstaaer jeg.

Emilie. Indseer du nu, hvorfor jeg vilde fra Kjøbenhavn? Mens du beskyldte mig for Ærgjerrighed, tænkte jeg kun paa din Lykke. Utaknemmelige!

Møller. Saa det er altsaa dig, han elsker.

Emilie. Ja, hvem ellers?

Møller. Jeg veed meget godt, at Otto er forelsket, jeg veed ogsaa, at hans Elskede er gift, og at hans Kjærlighed har varet i syv Aar —

Emilie (angst). Hvem har sagt dig det?

Møller. Det har Schmidt, Ottos intime Ven.

Emilie. Sagde Schmidt da ikke, hvem det var?

Møller. Nei. Jeg spurgte siden Otto selv, men han sagde mig det ikke heller — naturligviis.

Emilie (beroliget). Jo, det er rigtignok mig.

Møller. Det er da mærkværdigt. Jeg skal være et Skarn, om jeg har mærket det Allerringeste.

Emilie. Ja, naar mærker en Mand vel saadant Noget?

Møller. Nei, det er ogsaa sandt. Men naar Otto elsker dig, hvor kan det saa falde ham ind, at være saa ivrig med at faae dig til Kallundborg?

Emilie. Ivrig? Ja, Gud hjælpe ham, den Stakkel. Han har vel tænkt, ligesom jeg, at det var bedst at skilles. Men du kan troe, det har været ham en haard Gang.

Møller. Det gjør mig meget ondt, for den Gang kunde han godt have sparet sig. Jeg skal skille Jer ad paa en meget simplere Maade. Jeg viser Otto Døren, saa er det gjort.

Emilie. Det skulde du gjøre, for saa var da baade du og jeg blamerede. Nei, Møller, det eneste Rigtige er, at vi for en Tid forlade Kjøbenhavn; og i saa Henseende kan man jo ikke tænke sig noget Heldigere, end denne Vacance i Kallundborg.

Møller. Ih, Gud bevares, min kjære Emilie. Forlade Kjøbenhavn? Hvad skulde det føre til? Du er saa smuk en Kone, at der overalt vil være Nogen, som forelsker sig i dig, i Kallundborg, saavelsom i Kjøbenhavn. Naar jeg saa skulde flytte, hvergang En forelskede sig i dig, saa fik jeg jo aldrig noget blivende Sted. Nei — saalænge Otto ikke er farlig for dig —

Emilie (lægger sit Hoved paa hans Skulder). Ja, men han er farlig.

Møller. Det er en anden Sag, saa er der jo ikke Noget at snakke om. (Gaaer hen til Bordet for at tage sin Hat.)

Emilie. Jeg haaber da, Ludvig, at du ikke misforstaaer mig.

Møller (alvorlig). Nei.

Emilie (kjærlig). Tvivler du paa, at du er den, jeg elsker?

Møller (blødere). Jeg vilde nødig.

Emilie. Saa tro mig da, min søde Ludvig, paa mit Ord: ved Alt, hvad der er mig helligt, jeg elsker kun dig og har aldrig elsket nogen Anden. Naar jeg siger, at Otto er mig farlig, saa vil det naturligviis ikke sige Andet, end at han maaskee kunde blive det — jeg har kjendt ham fra Barn og altid holdt meget af ham, og det har bestandig været min Mening, at man i saadanne Tilfælde hellere bør undgaae Faren, end trodse den. Men dersom du, kjære Ludvig, ikke destomindre foretrækker at blive her i Kjøbenhavn —

Møller. Du skal komme herfra, det lover jeg dig. — Vi gjør en Tour udenlands.

Emilie. Det har vi jo gjort allerede to Gange.

Møller. Ja ja, saa flytte vi paa Landet.

Emilie. Nu, Vinterdage, og uden at have Noget der at gjøre? Nei, lad os saa før blive, hvor vi er.

Møller. Ja ja da, som du vil; ligesaa godt springe i det, som krybe i det. Naa, hvad Fanden, det er da heller ingen Ulykke at blive Herredsfoged.

Emilie. Er det ikke det, jeg siger? Spild blot ikke Tiden.

Møller. Jeg maa jo endda takke Gud for, at det ikke er værre. Sæt, jeg havde været nødt til at blive Minister. — Og du har jo virkelig den Frygt, at Otto kunde blive dig farlig?

Emilie. Hvor kan du nænne at blive ved med det Spørgsmaal? Har jeg ikke sagt dig saa aabenhjertig, som jeg formaaer —

Møller. Vist saa. Det er igrunden dumt af mig at gjøre mere Brøvl. (Afklædes.) Et af To, saa vil jeg dog hellere være Herredsfoged. (Høit.) Nu gaaer jeg ud og søger. (Gaaer.)

Emilie. Endelig! —

Tredie Act.

Der er tændt Lys.

Første Scene.

Fru Krogh. Tjeneren.

Fru Krogh. Vil De melde Fru Krogh.

Tjeneren (med en Serviet over Armen). Herskabet sidder endnu ved Bordet, men de er strax færdig.

Fru Krogh. Det er godt. Saa vil jeg vente her. (Hun sætter sig i Gyngestolen. Tjeneren ud tilvenstre.)

Anden Scene.

Fru Krogh. Otto (kommer ind med Overfrakke og Hat paa).

Otto. Det var en kold Fornøielse. (Seer Fru Krogh.) De her?

Fru Krogh (reiser sig.) Jeg vilde netop gaae.

Otto. Undskyld, Frue, et Øieblik. Efter det Bud, som De var saa god at sende mig, gik jeg ud i Runddelen, Klokken 3. Men jeg havde ikke den Ære, at træffe Fruen. Jeg skulde da vel ikke have hørt feil af Tiden?

Fru Krogh. Runddelen og Klokken 3. Jeg forstaaer ikke et Ord af, hvad De siger.

Otto. Jeg beder meget om Forladelse, men der kom en Tjener til mig i Formiddags og bad mig komme ud i Runddelen Klokken 3. Jeg maa tilstaae, jeg troede, det var fra Dem.

Fru Krogh. Jeg indseer virkelig ikke, hvad der kunde berettige Dem til en saadan Tro.

Otto. Der er vistnok Intet, som kunde berettige mig dertil. Men efter det Brev, som jeg tog mig den Frihed at sende Dem, var det mit Haab — men maaskee De heller ikke har faaet det?

Fru Krogh. Jeg vilde ønske, at De ikke havde sendt mig et saadant Brev, men jeg har rigtignok faaet det, og jeg har ogsaa bedt Emilie om at levere Dem det tilbage.

Otto. Og Deres Svar?

Fru Krogh. Der er intet Svar.

Tredie Scene.

De Forrige. Emilie.

Emilie. Goddag, min søde Pige. — Otto! — For Gud i Himlens Skyld, gjør mig den Tjeneste, at gaae.

Otto. Hvad behager?

Emilie. At gaae — jo før, jo heller.

Otto. Men af hvad Aarsag?

Emilie. Det skal jeg sige dig en anden Gang. Møller kommer paa Øieblikket, og dersom han træffer dig, er jeg ulykkelig. Derfor gaa.

Otto. Men saa forklar mig dog —

Emilie. En anden Gang. Gjør blot, som jeg beder dig. Saa, der er han. Ja, nu kan du gjerne blive.

Fjerde Scene.

De Forrige. Møller.

Emilie (gaaer ham imøde og tager ham i Haanden). Vær nu fornuftig, min Ven, Otto er her.

Møller. Otto?

Emilie (bønlig). Stille. (Høit.) Fru Krogh er kommen, for at høre, hvorledes det gaaer.

Fru Krogh. Er De tilfreds, Hr. Møller?

Møller. Saamæn — efter Omstændighederne.

Emilie. Det er sandt, Louise. Brevet blev da slet ikke sendt af. Møller fandt det mere passende at gaae selv.

Otto. Kom du da til at tale med Ministeren?

Møller seer paa ham og tier.

Otto. Fik du ham i Tale, spørger jeg?

Møller. Jeg traf ham paa Trappen, han skulde lige kjøre ud.

Fru Krogh. Var Excellencen naadig?

Møller. Særdeles galant.

Otto. Hvad sagde han da?

Møller. Nei, det er dog altfor uforskammet —

Emilie. Møller!

Otto. Hvad sagde han?

Møller. Det gjorde ham meget ondt, sagde han, at han ikke kunde modtage mig, men maaskee i Eftermiddag. Han vilde isaafald sende mig et Bud.

Fru Krogh. Det var jo meget forekommende.

Møller. Hvordan gik det saa dig hos Baronen?

Otto. Jeg har ikke talt med ham.

Møller. Ja, du har nok slet ikke været der. Der var idetmindste En, som fortalte mig, at han havde seet dig gaae og drive ude i Runddelen. Jo, det er nogle rare Venner, man har. Man kan ikke troe dem over en Dørtærskel. Men tilsidst kommer man dog efter deres Filurerier.

Otto. Hvad behager? Filurerier? Maa jeg bede dig, Møller, om at vælge dine Udtryk.

Fru Krogh. Det forekommer mig, at De er lidt ubillig, Hr. Møller.

Møller. Om Forladelse, Frue, men jeg er endnu noget opbragt over en Historie, som jeg hørte i Formiddags. Vil De tænke Dem, der er en Person af mit Bekjendtskab, som har havt den Uforskammethed, at skrive en gift Kone til og udbede sig et Stevnemøde.

Emilie. Men Møller dog!

Møller. Damen er en udmærket Kone, saa Fyren har faaet en lang Næse, men det er dog ærgerligt, naar man selv er Ægtemand, at erfare saadanne Venskabsstykker. (Gaaer hen til Otto og viser ham Fru Kroghs Brev.) Du skulde ikke tilfældigviis kjende denne Haand?

Fru Krogh. Emilie!

Emilie. Vær rolig! Tal lidt til Møller. (Gaaer hen imellem ham og Otto.)

Fru Krogh. Jeg kjender ikke den Person, De talte om —

Møller (vender sig). Hvad befaler?

Emilie (til Otto). Svar ham ikke; han veed Ingenting.

Fru Krogh. Jeg veed ikke, hvem den Person er, som De taler om; men man tør vel haabe, at han efter et Afslag fra Damens Side, vil opgive alle videre Forsøg, som kunde compromittere hende, og, naar hendes Mand fik det at vide —

Møller. Han veed det.

Fru Krogh og **Otto.** Han veed det?

Emilie. Vist ikke. Gaa blot din Vei. (Gaaer hen imellem Møller og Fru Krogh.)

Otto. Farvel.

Møller. Farvel. Vi tales siden ved.

Otto (halvsagte). Naar Alt kommer til Alt, hvad Fanden angaaer det saa dig? (Gaaer.)

Møller (følger efter ham.) Hvad det angaaer mig —

Emilie (til Fru Krogh). Gaa ind til mig, Louise, jeg kommer strax. (Fru Krogh gaaer.)

Femte Scene.

Møller. Emilie. (Siden) **Tjeneren.**

Møller. Hvad det angaaer mig. Har man nogensinde hørt Mage?

Emilie. Jeg forstaaer mig slet ikke paa dig, Ludvig. Var vi ikke enige om —

Møller. Han kan takke sin Gud for, at Fru Krogh var her, ellers kan du bande paa, jeg skulde have viist ham, at det angik mig.

Emilie. Men hvor kan du tage dig det saa nær? Nu komme vi jo snart herfra, og saa jevner det sig jo Altsammen selv.

Møller. Vi er da ikke kommet herfra endnu. Det kan gjerne have lange Udsigter.

Emilie. Ministeren har jo lovet dig —

Møller. Hvad har han lovet? Ingenting. Jeg troer endnu ikke, at han kan gjøre det.

Tjeneren. (kommer). Her er et Brev til Herren.

Emilie. Det er bestemt fra Ministeren.

Møller. Nei, det er fra min Broder. Han spørger, om vi ikke kunde have Lyst til at komme lidt derhen iaften. Gerners har meldt sig. Jeg kan godt lide Gerner, det er en morsom Fyr.

Emilie. Det kan jeg ogsaa; men vi kan jo ikke tage ud.

Møller. Hvorfor ikke det?

Emilie. Du maa jo blive hjemme hele Aftenen og vente paa Ministerens Ordre.

Møller. Embedsglæderne begynde.

Tjeneren. Hvad maa jeg saa svare Budet?

Møller. Siig, jeg er ikke vel. (Afsides.) Det er da ingen Løgn.

Tjeneren. Saa har jeg ogsaa Herrens Billetter til imorgen (Gaaer.)

Emilie. Hvilke Billetter?

Møller. Mine Abonnementsbilletter til Italienerne.

Emilie. Der kan vi da heller ikke komme.

Møller. Hvad vil det sige?

Emilie. Det er jo imorgen.

Møller. Ja vist. De skal have den nye Opera første Gang. Det lader jeg paa ingen Maade gaae fra mig.

Emilie. Men vi skal jo have Middagsselskab.

Møller (vil rive Billetterne itu). Saa gid ogsaa —

Emilie. Nei hold. Lad mig før faae dem, jeg skal anvende dem bedre. Jeg slaaer en Convolut om dem og sender dem til Ipsen, det vil sige, Fru Ipsen. (Gaaer hen til Bordet.)

Møller. Otto, Otto! Jeg hævner mig frygtelig.

Birch (i Døren.) Godt, godt.

Møller. Saa, der er nok en Plageaand.

Sjette Scene.

De Forrige. Birch og Laura.

Birch. Goddag.

Emilie. Goddag. Gud bevares, hvor De seer alvorlig ud. Er Cancelliraaden ikke vel?

Birch. Overordenlig.

Emilie. Saa er De ikke i godt Humeur?

Birch. Udmærket.

Emilie. Det fornøier mig.

Birch (sagte til Møller). Alt er ude, der er kommen en tredie.

Møller (for sig selv). Det er mig.

Emilie (til Laura). Ja, det er da ikke at spørge om, at du har det godt.

Laura. Det kan jeg ikke sige.

Emilie. Og du har været ude at more dig.

Laura. Jeg har slet ikke moret mig.

Emilie. Men hvor kommer det? De maae dog have været godt omkring, synes mig, i den lange Tid.

Birch. Det har vi ogsaa.

Laura. Ja, paa en Maade.

Birch. Hør nu Laura, ti nu stille, det beder jeg dig om, hører du det? Man gjør Alt for at more dig, og saa er du alligevel utilfreds.

Emilie. Ja, det er ikke smukt. Fortæl mig før, hvor du har været.

Laura. Da vi kom hen paa Amagertorv, tog Fader en Droschke, og den har jeg været i ligetil nu.

Emilie. Gjorde De da ingen Visiter?

Laura. Jo Fader, men i den Tid maatte jeg sidde i Droschen.

Birch. En eneste Gang. En Mand, som jeg nødvendig skulde see til.

Emilie. Den Mand boede vist i Bredgaden?

Laura. Accurat.

Birch. Kalder du det Bredgaden? Har du allerede glemt, hvad Gaderne hedde?

Emilie. Cancelliraaden har Ret; nu veed jeg, hvor det var.

Birch. Hm!

Emilie. Det var ude paa Christianshavn, og Manden, som De absolut skulde see til, det var bestemt den lille Mand paa Frelserens Taarn (Leer).

Møller (ligeledes). Det er ganske morsomt.

Birch. Den lille Mand — aa ja saamæn — hahaha.

Emilie (til Laura). Men saa har du vel ingen Mad faaet, din Stakkel.

Laura. Nei, jeg har ikke.

Emilie. Ih, Gud bevares, saa kom dog ind at faae noget. Gaaer De ikke med, Hr. Birch?

Birch. Nei, mange Tak; jeg har ingen Appetit.

Emilie. Sagde jeg det ikke nok? Cancelliraaden er ikke vel. Men hvad vilde De ogsaa i Bredgade? De skulde have holdt Dem til Frelserens Taarn; saa havde De nu været frelst for den Sygdom. Kom saa med mig, Laura. (Seer paa Birch og gaaer leende ud tilvenstre, Birch gaaer tilhøire, og Møller sætter sig ved Bordet og skriver.)

Syvende Scene.

Møller. Birch.

Birch (stikker Hovedet ud af Døren). Pst!

Møller. Er det dig? Kom du kun nærmere, geneer dig ikke.

Birch. Stille, min Ven, stille.

Møller. Gjør dig ingen Uleilighed, min Ven, det er spildt Umage.

Birch. Forklar mig, Møller, hvad der gik af din Kone. Hvad lo hun af?

Møller. Kunde du ikke forstaae det?

Birch. Naar jeg ikke vidste bedre, vilde jeg troe, hun havde en Mistanke.

Møller. Det har hun ogsaa. Hun veed det Hele.

Birch. Hvad behager?

Møller. Sammensværgelsen er gaaet i Lyset, og vi er Rivaler.

Birch. Hvad siger du? Den farlige Concurrent, som jeg talte om —

Møller. Det er mig.

Birch. Stakkels Møller, jeg condolerer.

Møller. Iligemaade. (Ringer. Tieneren kommer.) Besørg dette Brev. (Tieneren gaaer.)

Birch. Men hvad vil du nu gjøre?

Møller. Jeg vil søge Embedet.

Birch. Og opoffre din Ven?

Møller. Nød bryder alle Love.

Birch. Nød? Hvad Nød har du? Ung, smuk, riig, rask, godt Hoved, lykkelig gift, kort Alt, hvad et Menneske kan ønske sig.

Møller. Undtagen en Stilling.

Birch. Kan der tænkes nogen behageligere Stilling, end din? Ingen kjedsommelige Forretninger og den fuldkomneste Uafhængighed, imedens enhver Embedsmand dog er mere eller mindre bunden, og ethvert Embede meer eller mindre kjedeligt. Og nu du, med dit afgjorte Had til Alt, hvad der bare ligner Kjedelighed og Afhængighed, med din aandrige Aversion for alle prosaiske Forretninger, din elskelige Magelighed og dit lette, flagrende

Sind, (Tager ham om Livet.) du, min unge Ven, i et Byfoged=Contoir, det vilde jo være en Synd uden Lige, det var jo det Samme, som at stikke en Knappenaal igjennem en Sommerfugl.

Møller. Det er Altsammen godt nok, men jeg holder mig til dine egne Ord, man maa være Noget.

Birch. Tør man da ikke endnu, efter saamange verdens=historiske Kampe, betragte det som afgjort, at vi ere Alle lige?

Møller. Jo, men derfor er dog Forskjel.

Birch. Det er altsaa Forfængelighed. Og det kan virkelig tilfredsstille din Forfængelighed, at blive Byfoged i Kallundborg?

Møller. Kallundborg er naturligviis kun en Begyndelse. Som Embedsmand bliver man let Deputeret, maaskee Minister —

Birch. Minister?

Møller. Ja, hvorfor ikke?

Birch. Nei, det forstaaer sig. (Afsides.) Nu vil jo alle Folk være Ministre. (Høit.) Men har du ogsaa sat dig ind i, hvad det er at være Minister?

Møller. Endnu ikke. Det vil jeg vente med, til jeg bliver det, saa er det jo tidsnok, at sætte sig ind i det.

Birch. Jeg vil ikke tale om det uhyre Arbeide og det uhyre Ansvar. Men Lønnen, Møller, Lønnen. Du maa gjøre, hvad du vil, og hvorledes du vil, du bliver altid dadlet. Om du har været Folkets Afgud, om det er Folkets egne Hænder, som har sat dig paa Ministerbænken: fra det Øieblik, du sidder der, er Alt forandret, og de Hænder, som har sat dig der, er ikke sjelden de første, som knytte sig imod dig. Thi Magten er en farlig Gave, Møller. Den er en deilig Purpurkappe, naar man først har faaet den paa — hvad jeg vilde sige — den er en

deilig Purpurkappe, saalænge man ikke har faaet den paa, men har man først faaet den paa, da bliver Purpuret Ild, som fortærer sin Eier. Tro du mig, Møller, den Ære er dyrekjøbt.

Møller. Men saa forklar mig dog, du forunderlige Viismand, hvorledes det gaaer til, at du, hvis Røst er som en Engels —

Birch. Jeg veed, hvad du vil sige. Hvorledes det gaaer til, mener du, at Røstens er Jacobs og Hænderne Esaus. Det skal jeg forklare dig. Erindrer du, Møller, hvad du selv sagde i Formiddags?

Møller. Jeg sagde saa Meget.

Birch. Du sagde, at jeg var syg. Der ligger en Sandhed, Møller, en dyb Sandhed i disse Ord. Jeg er syg. Betænk engang selv. Jeg er gammel og trænger til Hvile; jeg er stolt, og min Stolthed er krænket. Og den gamle Mand søger nye Anstrængelser, og den Stolte glemmer sine Krænkelser og bøier sig for den, som har fornærmet ham. Hvorledes var det tænkeligt, hvis jeg ikke var syg?

Møller. Jeg har sgu ganske ondt af dig, Birch, men jeg kan ikke hjælpe dig.

Birch (forbittret). Og hvorfor?

Møller. Fordi jeg ikke kan.

Birch. Ikke kan?

Møller. Fordi jeg ikke vil.

Birch (rasende). Du vil ikke. Og det vover du at sige til mig? Tag dig ivare, Møller, driv mig ikke til det Yderste.

Møller. Hvad vilde du saa gjøre?

Birch. Jeg gaaer lige til Ministeren og fortæller ham det Hele. Han skal idetmindste erfare, hvad du er for en Person: en uvidende Vittighedsjæger, doven, intrigant, feig, en Bold for din Kones Luner —

Møller. Det er Skade, jeg ikke har et Speil ved Haanden.

Birch. Hvad saa?

Møller. Saa vilde jeg vise dig, hvor grim Ærgjerrighed kan gjøre et Menneske.

Birch. Tilgiv mig min Heftighed, men, som jeg sagde dig, jeg er syg, meget syg. — Har du allerede talt med Ministeren?

Møller. Endnu ikke, men jeg skal derhen om et Øieblik.

Birch. Men saa kan jo Alting blive godt endnu; du kan jo endnu tale for en Anden. For Gud i Himlens Skyld, gjør det. Tal for din gamle Ven. Hvad er dog saa smukt, som at opoffre sig selv for en værdigere Medbeiler?

Møller. Du siger Noget.

Birch. Ikke sandt, kun Mod, Møller, saa gaaer det nok. Lover du mig saa, at du vil tale for mig?

Møller. Jeg lover Intet, men jeg skal tænke over det.

Birch (hæftig). Jeg forstaaer dig, du vil bedrage mig. (Tager ham under Armen.) Men nu slipper jeg dig ikke. Du kommer ikke ud af Stedet, forend du lover mig —

Ottende Scene.

De Forrige. Emilie.

Emilie. Gud bevares, hvor det er intimt. Hvad skal det betyde?

Møller. Har du aldrig hørt tale om Mediationen? Her har du et godt Exempel paa to Modsætninger, som er gaaet sammen i en høiere Eenhed.

Emilie. Der er Bud fra Ministeren, min Ven. Han venter dig saa snart, som mulig. Jeg har ladt spænde for.

Møller. Nu skal jeg komme.

Birch. Jeg slipper dig ikke.

Møller. Vil du med?

Birch. Ja, gid jeg kunde.

Møller. Men da du nu ikke kan —

Birch. Jeg slipper dig ikke.

Møller. Sludder Sladder.

Birch. Du kommer ikke ud af Stedet.

Møller (river sig løs). Aa gaa Fanden i Vold. Farvel.

Emilie. Farvel min Ven, god Lykke.

Birch. Jeg tilgiver dig aldrig.

Niende Scene.

Emilie. Birch.

(Pause.)

Birch (meget heftig). Turde jeg ikke bede Dem have den Godhed, at sige mig, om Laura endnu sidder ved Bordet.

Emilie. Jo, hun gjør.

Birch. Jeg takker. (Pause.)

Emilie. Om Forladelse, at det ikke strax faldt mig ind, men Cancelliraaden skulde vel ikke have Lyst til at gjøre hende Selskab?

Birch. Nei, mange Tak. (Pause.)

Emilie. Det er ellers et velsignet Efteraar, vi har. Man skulde ikke troe, vi allerede vare i December Maaned.

Birch. Finder De det? Jeg maa tilstaae, jeg er af en modsat Mening, jeg finder Veiret infamt.

Emilie. Jeg maa nok troe det, Cancelliraaden er i saadant et daarligt Humeur.

Birch. Det er ikke Veiret.

Emilie. Hvad da, om jeg tør spørge?

Birch. Det skal jeg sige Dem, Frue. Jeg er bleven bedraget, skjændig bedraget, og det ovenikjøbet af en Ven. Det er forresten ikke hans Skyld, det stakkels Skrog, men han har en Kone —

Emilie. Saa? Cancelliraaden vil maaskee ikke troe det, men det er gaaet mig ligesaadan. Jeg er ogsaa bleven bedraget, og det ovenikjøbet af min Mand. Det er forresten heller ikke hans Skyld, „det stakkels Skrog," men han har en Ven —. Dersom De ellers ikke vil tage mig det ilde op, saa vilde jeg give Dem et Raad, Hr. Cancelliraad. Det er altid ubehageligt at tabe i Spil, men en dannet Mand maa aldrig lade sig mærke med, at Tabet generer ham.

Birch. Jeg er Dem meget forbunden for Deres gode Raad. Det er virkelig characteristisk for den nærværende Tids Moralitet, at Livet er blevet en Spøg, og Retfærdigheden et Spil. Men vogt Dem, Frue, der er mere Alvor i denne Spøg, end De troer, og Retfærdigheden sover aldrig. Jeg vil ikke fornærme Dem, men Møller duer ikke til dette Embede.

Emilie (smilende). Troer De, at De duer til det.

Birch. Jeg har i fem og tyve Aar, haaber jeg, viist, hvad jeg duer til.

Emilie. Det er sandt, derfor fik De ogsaa Deres Afsked.

Birch. Ja, spot De kun, gjør Dem kun lystig over en gammel Mand. Men det forsikkrer jeg Dem, min gode Madam Møller, jeg takker Gud for, at jeg ikke er i Deres Sted. De har gjort Deres Mand ulykkelig.

Emilie. Ja, er det ikke grueligt, at en Kone kan handle saaledes imod sin Mand. Nu er De kun hans Ven, Hr. Cancelliraad, men jeg er vis paa, De havde hellere seet, at den Ulykke var arriveret Dem selv.

Birch. Bliv De kun ved, Madam, som De har begyndt; jeg bliver ogsaa ved mit Forrige: Retfærdigheden sover aldrig. Der kommer nok den Tid, da Latteren forgaaer Dem. (Gaaer hen til den venstre Sidedør.) Laura!

Tiende Scene.

De Forrige. Otto.

Otto (kommer hurtig ind). Goddag. (Birch nikker og gaaer hen i Baggrunden, hvor han bliver under hele Scenen.)

Otto. Goddag, Emilie. Kan du begribe, hvad der gaaer af Møller? Han har i dette Øieblik sendt mig et Brev, hvori han kræver mig til Regnskab for min Opførsel imod ham og forbyder mig sit Huus. (Rækker hende Brevet.)

Emilie (læser Brevet og leer). Ludvig er ved Gud vred. Men det skal du ikke bryde dig noget om, det har Ingenting at betyde. Han troer, at det er mig, du elsker, og jeg har an-

seet det for hensigtsmæssigt, indtil videre at lade ham blive i Troen.

Otto. Men Emilie!

Emilie. Der var intet Andet at gjøre, det forsikkrer jeg dig. Jeg skal ved Leilighed forklare dig det Hele, saa vil du vistnok selv give mig Ret.

Otto. — Har du siden talt med Louise?

Emilie. Hun er inde i Spisestuen.

Otto. Hun er vel vred paa mig?

Emilie. Aldeles ikke. Er hun Noget, er hun snarere bedrøvet.

Otto sukker.

Emilie. Jeg forstaaer dig, Otto, og deler din Sorg. Men du kan troe mig, det er dog det Bedste, at det er, som det er. Naar du ikke vilde misforstaae mig, saa vilde jeg gjøre dig et Forslag: glem Louise og fæst dine Tanker til en Anden.

Otto. En Anden? Aldrig. Der er ogsaa en Lykke i Sorgen, og min Sorg vil jeg idetmindste beholde.

Emilie. Det er naturligviis ikke min Mening, at du skulde gaae lige hen og frie til en Anden. Men jeg mener, du skal see Tiden an. Om et Aars Tid, et halvt Aars Tid — der er nu Laura. Det er en smuk Pige, og en velhavende Pige, og jeg er temmelig sikker paa, at hun har Noget tilovers for dig.

Otto (med Interesse). Laura? Hvoraf troer du det?

Emilie. Ja, lad mig om det. Jeg er ganske vis paa, at hun har en **faible** for dig.

Otto. Laura er en overmaade nydelig Pige, det veed Gud hun er, og jeg har altid godt kunne lide hende; men min Sorg —

Emilie. Pst, der kommer hun.

Ellevte Scene.

De Forrige. Laura og Fru Krogh. (Siden) **Anders.**

Laura. Jeg syntes, Fader kaldte.

Birch. Det gjorde jeg ogsaa, mit Barn. Tag dit Tøi paa, min søde Pige, og byd hele Selskabet Farvel. Vi gaae nu hen i Phoenix, for at pakke ind, og imorgen gaae vi tilbage til Jylland.

Alle. Til Jylland? (Laura tager Emilie i Haanden.)

Birch (aabner Døren i Baggrunden). Er Anders der?

Otto (til Laura). Vil Deres Fader allerede forlade Kjøbenhavn. Hvad skal det betyde?

Laura. Ja, siig De mig det.

Otto. Skal Frøkenen ogsaa med?

Laura. Det bliver jeg nok nødt til.

Otto. Det er da kjedeligt.

Anders (kommer ind). Kaldte Herren?

Birch. Gaa hen paa Posthuset, Anders, og bestil 3 Pladser i Diligencen til Aarhuus. Der har du Penge.

Anders. Til hvem, tør jeg spørge?

Birch. Til min Datter, mig og dig. (Anders gaaer.)

Otto. Undskyld, Hr. Cancelliraad, et Spørgsmaal. Hvis er den Karl?

Birch. Det er min.

Otto. Deres? Men den Karl kom til mig i Formiddags og bad mig komme ud i Runddelen Klokken 3. Var det Bud fra Dem?

Birch. Nei, det var fra Møller.

Otto, Emilie og Fru Krogh. Fra Møller?

Birch. Jeg siger Dem det, Hr. Rosen, fordi jeg ønsker, De skal lære dem at kjende, som kalde sig Deres Venner. Jeg har overalt hørt Dem omtale, som en meget duelig ung Mand, og man har eenstemmig beklaget, at De af en misforstaaet Venskabelighed har givet Afkald paa et godt Embede, som De ganske vist vilde faae, ifald De søgte det. Efter den Oplysning, jeg har givet Dem, haaber jeg imidlertid, at De ikke længere vil staae Dem selv i Lyset. Jeg anbefaler mig i Deres venskabelige Erindring og siger Dem et hjerteligt Farvel. (Gaaer hen imellem Laura og Emilie.) Mine Damer, jeg har den Ære —

Møller (udenfor). Hopsasa o. s. v.

Alle. Der er Møller.

Tolvte Scene.

De Forrige. Møller.

Møller. „Jeg har skudt en Poppegoie,
Og nu har jeg ingen Nød.
Alting straaler for mit Oie" —

Emilie. Er Du allerede der igjen?

Møller. Her er jeg.

Emilie. Saa traf du vel ikke Ministeren?

Møller. Jo, jeg gjorde.

Emilie. Naa, hvordan gik det da?

Møller. Embedet er besat.

Emilie. Hvad siger du?

Møller. Embedet er besat.

Emilie. Allerede?

Møller. Ja, min Pige, glæd dig: din Rolighed er sikkret.

Emilie (kaster sig i hans Arme). O!

Birch (afsides). Hendes Rolighed er sikkret. Det vil sige paa simpel Dansk: Hun har faaet Embedet.

Emilie. Men kan jeg ogsaa troe det? En saadan Lykke, og saa hurtig!

Birch. Man burde ikke kunne troe det. At et Embede er besat, endnu inden det er opslaaet vacant, det er, mildest talt, saa mærkeligt —

Møller Det er dit Raad, min gamle Ven, jeg kan takke for det heldige og hurtige Udfald. Ministeren havde aldrig saa snart hørt, hvad det var, jeg vilde, førend han øieblikkelig sagde Ja. „Hvad der især glæder mig," tilføiede han, „er, at jeg kan vise Dem denne Tjeneste, uden at overtræde, hvad jeg anseer for den strængeste Retfærdighed."

Birch. Det er meget smigrende.

Møller. Det veed jeg ikke.

Birch. Jeg synes dog, naar det er dig, som faaer Embedet.

Møller. Ja, men det er ikke mig.

Emilie. Hvad for Noget?

Birch. Hvad behager?

Otto. Hvem er det da?

Møller. Det er dig, min kjære Fætter.

Otto. Mig?

Alle. Otto?

Otto. Det skal du ret have Tak for.

Møller. Ingen Aarsag. Jeg havde oprindelig, som I veed, tænkt paa at søge det for mig selv; men, som jeg bemærkede allerede i Formiddags, det var mig høist ubehageligt, fordi jeg idelig maatte sige mig selv, at Otto aabenbart havde større Adkomster. Da nu Birch desuden gjorde mig opmærksom paa, at det var langt smukkere, at opoffre sig selv for en værdigere „Medbeiler," saa besluttede jeg mig endelig til at følge hans Raad, og, jeg tilstaaer, jeg befinder mig vel derved. Jeg havde allerede tabt mit gode Humeur ved den blotte Tanke om den Uret, jeg var ifærd med at begaae. Men nu er jeg glad igjen, jeg har en Følelse, som om jeg havde været i Livsfare og var bleven frelst. Dyden er dog sin egen Løn!

Birch. Amen!

Emilie (der har staaet, som forstenet). Men du lovede mig jo —

Møller (sagte). Jeg lovede dig, at I skulde blive skilt ad, og det er skeet; kun med det behagelige Amendement, at det er ham, som reiser og mig, som bliver.

Birch. Farvel Møller, og Tak for dengang.

Emilie. Hvorhen?

Laura (grædende). Fader vil igjen til Jylland.

Møller. Det er din Faders Spøg. Ikke sandt, Birch, det mener du ikke?

Birch. Tag din Hat paa, Laura.

Møller (tager Hatten). Undskyld, den beholder jeg. Vil du reise, saa reis i Guds Navn; men Laura bliver her. — Hun, den eneste af Jer allesammen, som endnu har Sands for den ædle Kunst at nyde Livet, hiin skjønne græske Kunst, der tillige-med alle de andre frie og skjønne Kunster er nær ved at gaae tilgrunde i disse barbariske Tider, hun skulde forlade Kjøbenhavn, det nordiske Athen, for at friste et kummerligt, hendes lyse Ung-dom og classiske Sympathi uværdigt Liv paa Jyllands Heder — aldrig! Hun har deelt mine Lidelser, hun skal ogsaa dele min Lykke. Men det har heller ingen Nød, du føier mig nok.

Birch. Aldrig!

Møller. Jo, du gjør. Kom, skal jeg hviske dig Noget. Da jeg var oppe hos Ministeren, traf jeg paa Ipsen, som be-troede mig, at der er et nyt Embede ledigt. (Høit.) Ikke sandt, du bliver?

Birch. Jeg bliver.

Laura. Vi bliver.

Otto. De bliver.

Laura. Tusind Tak, søde Fader.

Birch. Det er ikke mig, du skal takke. Tak Møller.

Laura (neier). Mangetak. Ja, det er det, jeg altid har sagt Møller er yndig.

Møller bukker.

Otto. Hvorvidt han er yndig, maae Damerne bedømme; men jeg skylder ham den Tilstaaelse, han er uegennyttig.

Møller bukker.

Birch. Møller er en Gentleman.

Møller bukker.

Fru Krogh. Og en klog Mand.

Møller bukker.

Emilie. Men han bliver aldrig Embedsmand.

Møller (bukker). Jeg takker samtlige Tilstedeværende — dig med, min søde Kone — for de gode Tanker, de alle synes at nære om mig. At bevare dem og, om muligt, forøge dem, skal stedse være Formaalet for mine ivrigste Bestræbelser. Ærbødigst: Møller, Particulier.

Personernes Orden

fra venstre til høire Side (for Tilskuerne).

Første Act.

1. Scene. Møller.
2. — Møller. Birch. Laura.
3. — Møller. Birch.
4. — Møller. Emilie. Birch.
5. — Møller. Fru Krogh, Emilie. Birch.
6. — Fru Krogh. Emilie.
7. — Otto. Fru Krogh. Emilie.
8. — Otto. Emilie.
9. — Otto. Emilie. Møller.
10. — Møller.
11. — Møller. Birch.
12. — Møller. Birch. Laura.
13. — Emilie. Møller. Laura.
14. — Møller.

Anden Act.

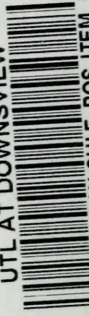
1. Scene. Laura. Otto.
2. — Laura. Møller. Otto.
3. — Møller. Otto.
4. — Møller. Emilie. Otto.
5. — Birch. Møller. Emilie. Otto.
6. — Møller. Birch.
7. — Møller. Anders. Birch.
8. — Møller. Otto. Anders.
9. — Møller.

10. Scene. Fru Krogh. Emilie. Møller.
11. — Fru Krogh. Emilie.
12. — Fru Krogh. Møller. Emilie. Birch. Laura.
13. — Møller. Emilie.

Tredie Act.

1. Scene. Tjeneren. Fru Krogh.
2. — Fru Krogh. Otto.
3. — Fru Krogh. Emilie. Otto.
4. — Møller. Emilie. Fru Krogh. Otto.
(De enkelte Forandringer i denne Scene staae angivne i Stykket
5. — Møller. Emilie.
6. — Møller. Birch. Emilie. Laura.
7. — Møller. Birch.
8. — Emilie. Møller. Birch.
9. — Emilie. Birch.
10. — Emilie. Otto. Birch.
11. — Fru Krogh. Emilie. Laura. Birch. Otto.
12. — Fru Krogh. Emilie. Møller. Birch. Laura. Otto.

Trykt hos Louis Klein.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 10 04 11 01 023 7